

ІСТОРІЇ для душі

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

№1 Ціна договірна

volyn.com.ua

Фото з домашнього архіву родини Кристини ЄСЕЙКІНОЇ та Юрія ЖУКА.

● НІХТО, КРІМ ТЕБЕ

Серед численних гостей, яких в ці дні приймала родина, було багато і наших колег – журналістів.

15-річний син прийняв... шості пологи у неньки

Подружжю, яке повінчалось на Хрещатику під час Помаранчевої революції, Бог подарував вже стільки дітей

Історія їхнього кохання – на с. 3–5

Син розчарував Єлизавету II.

Садовив коханок на... монарший трон
Королівська сім'я Британії вигнала принца, звинуваченого у зґвалтуванні неповнолітньої

с. 25

Фотополіпшувач volyn.com.ua

До коханої привела мама... з того світу
Історія з розряду таких, про які кажуть: шляхи Господні несповідимі

с. 12–13

Фото із сайту pixabay.com

«Мій чоловік не пропускає жодної спідниці...»

Делікатна тема на с. 6–7

«Віддам: двох разом... в добрі руки...» – ні, я не переживу розлуки!»

● **СТОП-КАДР** Навіть у підписі до такої кумедної світлини можна передати стільки тепла і любові! Дякую, що учите, як зігрівати словом. І навіюєте на щемливі спогади

Олександр ЗГОРАНЕЦЬ,
головний редактор місячника
«Так ніхто не кохав»

Бо, дивлячись на цих милих кошенят на тигрові чи, можливо, тигриці, згадав про... своїх дітей-школярів – Олеса і Дзвінку.

Якось вони стали фермерами. Так, ми придбали «Мурашину ферму». І все було дуже добре, забавно, діти дотримувалися всіх вказаних інструкцій – дивилися, як за склом живуть мурахи, як вони з'являються на світ, годували-напували їх... Але ж раптом через короткий час матка раптово померла. Коли придбали іншу – повторилось те саме. Малі, дивлячись, як вона чахне, почали плакати і просити: «Тату, викликай швидку або лікаря, який лікує тварин! У мультфільмі показували, що

Фото із сайту pixabay.com.

Увага:
конкурс!

вона злетіла з наших рук на волю...

Це вже були ледь помітні сльози радості. Напевне, найособливіші для мене минулого року. Бо, коли напередодні 2022-го натрапив на одну світлину в інтернеті, згадав про них. Адже на мене з екрана дивилась точна копія того пташеняти, яке ми врятували, – молода ластівка.

Можливо, вона полетіла тоді і до вашої хати. Як у тій славетній пісні, яка лунає в ці дні по всьому світу:

*Щедрик, щедрик, щедрівочка,
Прилетіла ластівочка...*

Нехай до Вашої оселі прилетить Любов. Або просто прийде. Нехай це про Вас говорять: «Так ніхто не кохав». Розкажіть нам свою історію (**43025, просп. Волі, 13, м. Луцьк, «Так ніхто не кохав», або – takvolyn@gmail.com.**) чи просто підкажіть адреси, де оселилась Любов. Приїдемо і розкажемо світу

Дуже люблять ігри і великі тигри!

*Грізне серце тигриці розтануло,
коли на маленьких сиріток глянула.
Тепер учить їх мови тигрячої,*

де замість «няв» усі звуки ричачі.

Ой, не до сміху, добрі люди!

Прийде тигр – ото ж тигриці буде!

**(Марина СЕМЕНЮК,
м. Бар Вінницької області)**

*Сіли на голову. Значить,
скоро виженуть й з хати.*

То хто з них скочив у гречку?

*А кров котяча, така ж гаряча,
як і тигряча...*

Тигра бояться – на голову не сідати!

**(Ірина БОЙКО,
м. Конотоп Сумської області)**

*«Хитрий, хижий і смугастий» –
У загадці кажуть про нашого тата.
Не вірте! Добрий він, не дає впасти –
й навчає нас, як вправно полювати!*

**(Микола МАЙЛО,
м. Житомир)**

Продовження на с. 30

ветлікар знає, як врятувати... Допоможі!»

Не врятували. Я теж не стримав тоді сліз за малі добрі серця.

А якось вихідного літнього дня прийшов на роботу з дітьми. І, відчинивши двері кабінету, ми побачили, як на підвіконні метнулася якась пташка. Але, вдарившись у скло, зморено впала. Була велика спека. Видно, вона залетіла у квартиру, не могла вибратись і зомліла. Знову були крики-сльози: «Тату, викликай швидку або Айболита!...»

Обійшлися водою і хлібчиком. Птаха – ми не могли визначити, яка саме, – почала оживати. За якихось пів години

Кожне кохання неповторне. Розкажіть свою історію (**43025, просп. Волі, 13, м. Луцьк, «Так ніхто не кохав», або – takvolyn@gmail.com.**) чи просто підкажіть нам адреси, де оселилась Любов. Приїдемо і розкажемо світу.

Скороспілий роман виявився міцним і щедрим на нащадків (на фото ще нема наймолодшого сина Захарчика).

Подружжю, яке повінчалось на Хрещатику під час Помаранчевої революції, Бог подарував шестеро дітей

● **НІХТО, КРІМ ТЕБЕ** Кристина Єсейкіна та Юрій Жук живуть на Волині — у селі Березовичі Володимир-Волинського району. Це пара, у житті якої є багато незвичайного, починаючи з того, як вони познайомилися в наметовому містечку, яким було освідчення в коханні, як за їхнім первістком, названим на честь батька, з легкої руки журналістів закріпилися промовисті слова «син революційного майдану»... Схоже, екстремальні ситуації супроводжують наших героїв і дотепер — вся Україна говорила нещодавно про те, як в останній день 2021-го ось цей Юрій Юрійович приймав пологи у мамі: в автомобілі перед Волинським обласним перинатальним центром народився наймолодший його братик

Катерина ЗУБЧУК

ЮРКО ДОБРЕ ЗНАЄ НЕЗВИЧАЙНУ ІСТОРІЮ КОХАННЯ СВОЇХ БАТЬКІВ
«Синові революційного майдану»

нині вже 15 років. Про любов мамі і тата не раз чув від них же. І весільні фото, зроблені на Хрещатику, йому добре знайомі. Без сумніву, Юрій Жук-Єсейкін (діти цього подружжя мають

подвійне прізвище, оскільки мама після заміжжя залишилася на дівочому) гордиться своїми батьками. Відчувалося, що йому було цікаво й під час нашої зустрічі вже вкотре послухати незвичайну історію.
Кристина родом із Луцька, Юрій — із Володимира-Волинського. У 2004 році, коли почалася Помаранчева революція, вони долучилися до протесту проти фальсифікацій президентських виборів. Додому поверталися вже як подружня пара. Це якщо зовсім коротко переповідати їхню історію. А що за цим?

Продовження на с. 4

Якщо разом із «Так ніхто не кохав» ви передплатите ще й газету «Волинь-нова», то щотижня матимете шанс виграти **1000** гривень

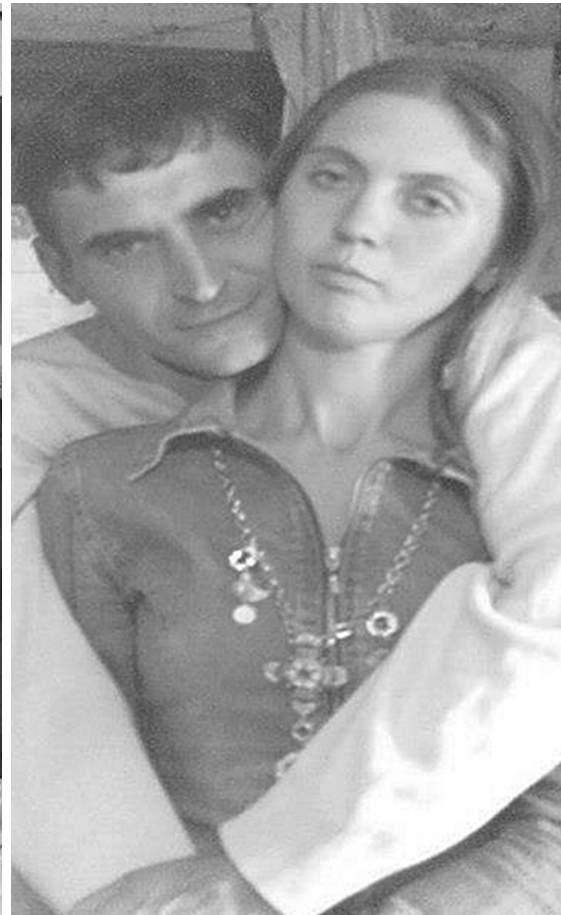
ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
30000, 60306, 60305, 86772 (для читачів Волинської області), **97847** (для читачів Рівненської області), **61136** (для читачів інших областей).

Розкажіть про акцію сусідам!

Захарчика по праву тримає на руках брат Юрій, який допоміг йому з'явитися на світ.

Юрій і Кристина — 37-ма пара, яка одружувалася на Майдані, і чи не одна з тих, шлюб яких зберігся.

Початок на с. 3

— Мені тоді було дев'ятнадцять, — каже Кристина, вертаючись до подій того часу. — Я уже закінчила Луцьке педагогічне училище, але ще не працювала, займалася на різних курсах з хореографії (крім фаху вчителя початкових класів, мала й ще один — «керівник танцювального колективу»). І треба ж було поїхати на Майдан, аби зустріти свою долю. Юрій (він на два роки старший від мене) якраз вернувся з Лисичанська, де був як член виборчої комісії на одній із дільниць, і зайшов у наметове містечко. Там на кухні, де я працювала, ми й побачилися.

— Звернув увагу на високу біляву дівчину, яка сподобалася мені відразу, — долучається до розмови чоловік, — розпитав у знайомого, як її звати...

А ось як зав'язалися їхні стосунки? З приводу цього Кристина досить емоційно пригадує:

— А як — добрячим ляпасом я відповіла на його, як здалося, надто фамільярне звернення до мене — має ж дівчина себе захищати! Потім, коли розговорилися, то стало ясно, що ми просто не порозумілися. Це з роками я вже звикла до жартів чоловіка. А тоді сприйняла його слова за образу.

Юрій, пригадуючи їхню першу зустріч, розповідає:

— А я подумав тоді: «Бойова баба — з такою можна і у вогонь, і у воду...

Це дещо незвичайне знайомство було на свято Миколая. А за Новий 2005-й келихи вони піднімали вже разом. 31 січня почали зустрічатися, а 12-го повінчалися. За цей час, як зараз каже жінка, встигли «пробити» дані, аби дізнатися, хто ж він (вона): брехливий чи чесний, наскільки порядний у вчинках? І вже більше знаючи одне про одного, зрозуміли: «це моя людина». Коли в їхньому скороспілому романі дійшло до освідчення, то воно звелось до двох фраз. «Ти вийдеш за мене?» — спитав Юрій. «Вийду!» — відповіла Кристина.

ОТЕЦЬ ВАЛЕРІЙ БЛАГОСЛОВИВ ЇХНІЙ ШЛЮБ

Як пригадує Юрій, так і не знає, де знайшов на таїнство вінчання піджак, туфлі, яких у польових умовах, ясно, не мав. А ось Кристина зателефонувала родичам у Луцьк. Сукні білої вони не знайшли, тож передали чорну кофтинку і «золоту» (під колір Помаранчевої революції) спідницю. З десяти літ дівчина росла без матері, яка померла. Але оскільки з батьком підтримувала стосунки, то повідомила йому про своє рішення вийти заміж за хлопця, якого зустріла на Майдані. Він не перечив: мовляв, це твій вибір. А ось мати Юрія, до речі, дізналася, що її син уже женився, коли молодят після вінчання відпустили на декілька днів й вони поїхали до Луцька, а звідти — до неї у Володимир.

Вінчалися серед проїжджої частини на Хрещатику, де тоді стояли намети. Їхній шлюб благословив отець Валерій. Згадуючи своє весілля, Кристина каже:

— Ми — 37-ма пара, яка одружувалася на Майдані. А всього їх було 42. Але знаю, що з нагоди річниці Помаранчевої революції журналістам проблемно було знайти ці сім'ї — хтось розлучив-

Добрячим ляпасом я відповіла на його, як здалося, надто фамільярне звернення до мене — має ж дівчина себе захищати! Потім, коли розговорилися, то стало ясно, що ми просто не порозумілися.

ся відразу ж після повернення додому, хтось — згодом.

У 2006-му, коли вже мав народитися їхній первісток, Юрій та Кристина зареєстрували свій шлюб. А через десяток літ після одруження на Майдані вирішили ще раз повінчатися — це таїнство було в монастирі, що в Старому Чарториську на Маневиччині.

ВОНИ ПРОЙШЛИ ЧЕРЕЗ НЕПРОСТІ ВИПРОБУВАННЯ Й ЗБЕРЕГЛИ СВОЇ ПОЧУТТЯ

Ми зустрілися з Юрієм та Кристиною у Володимирі — два з половиною роки тому їм за кошти держави нарешті («добиватися довелося довго») купили будинок з усіма господарськими спорудами. В одній із невеликих будівель чоловік обладнав майстерню, де вони з

«Кохання не можна викликати штучно. Це неможливо».

Любов або є, або її немає...

ШПАРГАЛКА ДЛЯ ДВОХ Якщо зробити добро, проявити щедрість, самопожертвування, врятувати від біди — можна викликати вдячність. Якщо продемонструвати свої досягнення, свій розум, свої таланти — можна викликати повагу або захоплення. Якщо розповісти, який біль вам ця людина заподіяла і як ви через неї мучитеся, яке важке через неї ваше життя — можна викликати почуття провини. І сексуальний потяг, пристрасть — їх теж можна викликати, показавши свою привабливість

Анна КІР'ЯНОВА, філософія, психологія, письменниця

Всі почуття можна викликати у нормальної людини. Стимул народжує реакцію. **Тільки одне почуття викликати не можна — любов.** У цьому іноді велика драма і трагедія. Ні магія не допоможе, ні знання психології, ні інші відомі науки. **Кохання не можна викликати штучно. Це неможливо.**

І тому потрібно відступитися. Чи задовольнятися тими почуттями, які є: вдячність, повага, страх, провини, жалість...

Можна на цих почуттях будувати стосунки й обманювати себе. Говорити, що це і є любов. І утримувати поряд із собою людину павутиною цих почуттів. І її переконувати, що це і є любов. Але це не так.

Якщо немає любові — її просто немає. І марно в магазині вимагати хліба, кричати, що ви помираєте з голоду, погрожувати, звинувачувати, лестити, демонструвати привабливість; вам же сказали, що тут продаються інші товари. Купить мило або клей. Ножиці або глобус. Чи цікаву книжку. Все це є. А хліба немає. Просто нема, і все тут. Ні за дарма, ні за гроші. І немає чого приходити щодня, плакати або вимагати. Хліба тут нема.

Потрібно або змиритися і купити мило чи глобус. Або піти, поки не прийняли за божевільного і не прогнали...

Але так багато людей намагаються викликати любов або купити хліб у магазині промтоварів. Це нереально, на жаль. Любов або є, або її немає. І вона з'являється сама по собі, без насильства та вмовлянь. Так навесні розквітають квіти й розпускається листя на деревах. А потім настає літо. **Це відбувається саме по собі. Так приходить любов.**

Тільки той, хто намагається отримати те, чого немає, і викликати любов, якщо її немає в іншій людині, безнадійно пропускає і весну, і літо...

Варто зупинитися і припинити непотрібні спроби перетворити свинець на золото. Оживити неживе і поділити на нуль. Краще піти і шукати свою долю. Поки ще є час і сили...

кохання, і про те, як Юрій у лютому 2014-го зазнав контузії на Майдані. Як вперше із «Правим сектором» потрапив добровольцем в АТО, захищав Донецький аеропорт. А через два роки він пішов у Збройні сили України за контрактом, був поранений. Довго довелося йому лікуватися...

Коли Юрій вирішив, що його місце на Майдані, їхній четвертій дитині, синові Стасику, було чотири місяці. А як у 2016-му на світ мав з'явитися Назарчик, його тато у складі 101-ї бригади воював на Сході України. І тільки тому, що через поранення вибув, як кажуть, на якийсь час зі строю, приїхав додому, аби своєю присутністю й турботою підтримати дружину...

Спілкуючись із подружжям, думаєш, що сімнадцять років тому ці двоє людей зустріли свою велику Любов. З нею їм вдалося пройти через непрості випробування й зберегти свої почуття, в теплоті яких підрастають їхні діти. Тепер у них уже п'ять синовків і донечка. Про екстремальну ситуацію, в якій опинилися наші герої, а особливо — їхній 15-літній Юрій, в останній день 2021-го, Кристина згадує як людина, яка, за її словами, вміє мобілізуватися, одержавши неабияку порцію адреналіну, а потім, відійшовши від пережитого, все спокійно проаналізувати. І потішитися маленьким дивом у ліжечку — наймолодшим синовком, який з'явився на світ в автомобілі. Хлопчика назвали Захаром. Він, до речі, народився з вагою 3930 грамів — найбільшою серед усіх їхніх дітей. Нехай росте здоровенький!

дружиною виготовляють різьблені вироби з дерева. Юрій вирізує візерунки за малюнками Кристини, вона розфарбовує. Сьогодні це й можливість заробити якусь копійку, і своєрідна психологічна реабілітація для глави сімейства, який, пройшов через Революцію гідності, АТО, мав контузію, поранення і тепер уже на пенсії по інвалідності другої групи.

— Завдяки тодішньому меру Володимира Петрові Саганюку, — розповідає Кристина, — як народився наш найстарший син Юра, ми одержали кімнату в гуртожитку. І тишилися, бо хоч і маленька вона була, та все ж — своя. Та коли в 2011-му на світ з'явилися наші двійнята — Богдана й Данилко, то стало геть тісно. Тоді ми перебралися в Березовичі Володимир-Волинського району — родичка Юрія запропонувала нам хату, яка п'ятнадцять років стояла пустою.

Перш незвично було, особливо Кристині, котра виросла в місті. А тепер, як сама жінка каже, не бачить кращого місця для проживання багатодітної сім'ї. Хата — за два кілометри від гомінки траси, тож повітря чисте. Є свій город. Колишня міська жителька навчилася корову доїти. У свій будинок, що у Володимирі, Кристина та Юрій зі старшими дітьми поки що лише приїжджають і, поки ті мають заняття в гуртках, музичній школі, батьки працюють у своїй майстерні.

Так було й у день нашого знайомства. У каміні потріскували дрова, додаючи обстановці романтичності, а ми розмовляли і про незвичайну історію

15-літній «син революційного майдану» — уже добрий помічник мамі й татові.

Дехто намагається запліщувати очі на зради і хтивість коханої людини, але стосунки із сексзалежним завжди стають важким випробуванням.

«Мій чоловік не пропускає жодної спідниці...»

● **ДЕЛІКАТНА ТЕМА** — Соромно й говорити про таке. Але терпіти вже несила. Вийшла заміж за «першого парубка на селі», який схилений на сексі. Він, наче мисливець, відчуває азарт, полюючи на чергову здобич. Дійшло до того, що зв'язався із неповнолітньою. Я подаю на розлучення, хоч у нас троє малих дітей. Просить пробачення, обіцяє жити нормально. Але це лише слова, — не стримувала сліз 35-річна Ірина

Оксана КРАВЧЕНКО

«12 ЛІТ ДІЛЮ ЛІЖКО ІЗ БЕЗСОРОМНИМ РОЗПУСНИКОМ»

Сповідь молодої жінки була довгою і дуже відвертою. Вона не може про це розказати мамі, подругам, бо знає, що у відповідь почує: «Нагуляється, постаріє — і матимеш спокій». Зовні її сім'я виглядає благополучною, чоловік дбає про дітей і достаток у домі, ну а коханки і захоплення порнофільмами — наче хобі.

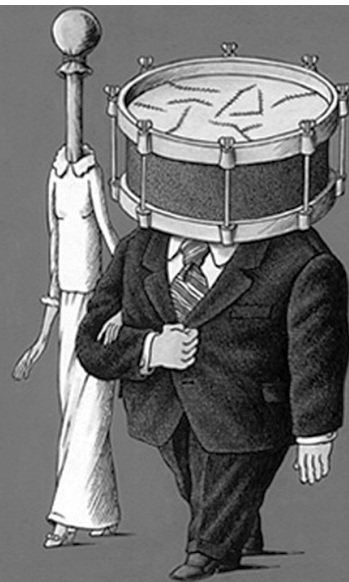
— Ще коли зустрічалися, знала, що він «перепсував» багато дівчат. І сама йшла вагітною під вінець після того, як батько «взяв кавалера за горло». Разом ми вже 12 літ, а чоловік і далі не пропускає жодної спідниці, у нього в голові тільки секс. Мені важко ділити ліжко з цим безсоромним розпусником, кохатися, знаючи, що він недавно «топтав» якусь лярву. Спочатку сварилася, просила одуматися, потім намагалася змиритися — не виходить. Боляче, бо я ж його досі люблю. Але

“**Буває, «походи наліво» вже й перестають приносити задоволення, тішити самолюбство, стають путами, засмоктують, як багнюка. А звільнитися від «шкідливої звички» не вдається.**

чому він такий? — не могла заспокоїтися Ірина.

Розказане жінкою давало підстави думати, що її благовірний може бути залежним від сексу, на зразок того, як інші потрапляють у полон алкоголю, наркотиків чи ігроманії. Про існування такої проблеми говорять нечасто, але вона насправді існує й стосується представників обох статей.

Микита Галапач, лікар-сексолог, гіпнотерапевт дає «рабам хтивості» таку характеристику: «Якщо говорити про середньостатистичного чоловіка-сексоголіка, то це, як правило, нарцисична, самозакохана людина з низкою комплексів. За словами самих сексзалежних, вони змалку починають звертати особливу увагу на

А в реальному житті після одруження — так...

● З ГУМОРОМ ПРО ЛЮБОВ

«Якби я був монетка...»

Якби я був монетка,
а ти — музавтомат,
Я б в дірку — скік! — і слухав,
як ти співаєш в лад.
Якби ти була голубка, а я дрібне пшоно,
То чом би тобі не подзьобать, любя,
А мо, смакує воно.
Якби ти була черевичком,
а я взуттєвий ріжок,
Я ніжно тебе взував би, мила,
щоразу йдучи на лужок.
Якби я був твій термос,
а ти — мій термостат,
То міг би мій теплий струмінь тобі
в пригоді стать.
Якби я був чайна ложка, а чашка ти,
далебі,
Я б цукру всипав трошки
й побовтався в тобі.
Якби була ти нічником, а лампочкою я,
То варто лиш натиснути —
я б цілу ніч сіяв.
Якби був лампочкою я,
а ти для неї патроном,
О як би я тоді в твою різьбу
вгвинтився з усього розгону.
Якби ти була панянка,
а я — голодний комар,
Відважно б я сів на твоє декольте
і втримав твій удар.
Якби я був слива уся в плодах,
а ти — метке дівчисько,
Я б всі найспіліші сливи бажав
струсити у твою мідну миску.
Якби ти була автострада,
а я — асфальтний каток,
То я б по тобі катався, мила,
щасливий, як ніхто.

(Прохання повідомити, якщо знає-
те, хто автор цього віршика, опублі-
кованого на сайті dotyk.in.ua !).

Ще про теми кохання на сайті
VOLYN.COM.UA

жіночий одяг, особливо спідню білизну, відчують збудження та підвищений інтерес до еротичної сфери раніше, ніж їхні однолітки. Сексуальний потяг є практично у кожної людини, і він може взяти над нами гору у будь-якому місці та в будь-який час за командою найпотужнішого інстинкту збереження виду. Але в одних це — хвилиenne помутіння свідомості, а в інших воно переростає у хворобливу залежність».

У жінок, на думку фахівця, все відбувається трохи інакше. У них сексоголізм часто починається із патологічної закоханості з надмірною ідеалізацією партнера. Якщо такий стан не взаємний, але статеві контакти з коханим таки були, то ця ситуація може обернутися не лише любовною депресією, а й сексуальною залежністю від конкретної людини. Жінка втрачає здатність відчувати оргазм, отримувати задоволення від близькості з іншим.

Відомо, що частіше «сексуальне занепокоєння» переживають саме представники сильної статі. Буває, «походи наліво» вже й перестають приносити задоволення, тішити самолюбство, стають путами, засмоктують, як багнюка. А звільнитися від «шкідливої звички» не вдається. «Чим більше занурююся у розпусту, тим менше у мені залишається істинної сексуальності. Я розглядаю свою хтивість як силу, що втручається в інші мої інстинкти та спотворює їх. Похиті — це нездатність говорити «Ні», це схильність постійно потрапляти у небезпечні ситуації, відчувати залежність, як від наркотиків», — так описує у фейсбуці свій стан чоловік, який визнає себе сексоголіком.

«ДЛЯ НЬОГО СЕКС НЕ Є БЛИЗЬКІСТЮ І ПРОЯВОМ ЛЮБОВІ»

— Думала спочатку, може, я чогось недодаю чоловікові в ліжку, якщо він шукає інших. Ніколи в інтимі йому не відмовляла, старалася, щоб і близна гарна була, й дітей час від часу до мами на ніч спроваджувала. Але він робить це зі мною, як «на автоматі». Для нього секс не є близькістю і проявом любові. Напевне, краще розійтись? Вагаюся, бо в селі без господаря буде тяжко, малим доведеться рости без тата. І він через це теж переживає, — ділилася сумнівами Ірина, симпатична рожевоощока білявка, як кажуть, кров із молоком.

— А ви не припускаєте, що ваш чоловік нездоровий?

— Ну, яка ж це хвороба, якщо хтось постійно у гречку скаче? — щиро дивується спвбесідниця.

Так, сексуальна залежність сьогодні офіційно не вважається недугою, адже її складно об'єктивно діагностувати. Але відомо, що йде мова про наміри найближчим часом додати до Міжнародної класифікації хвороб діагноз «компульсивний розлад сексуальної поведінки». Його можна запідозрити, якщо: в особи є надмірне занепокоєння еротичною сферою; вона відчуває постійний нав'язливий потяг до інти-

мних зносин; коли можливе завдання шкоди іншим внаслідок неконтрольованості дій; після статевого акту в героя-коханця залишаються негативні емоції й розчарування.

До речі, у світі ще у 1979 році почали виникати спільноти анонімних сексоголіків (АС), які працюють за 12-кроковою програмою боротьби із залежністю за прикладом хворих на алкоголізм. Це групи чоловіків і жінок, які діляться один з одним власними переживаннями, досвідом, що може вирішити їхню спільну проблему. Єдиною умовою для членства в АС є бажання здобути «сексуальну тверезість».

«Тут справа не в слабкій силі волі чи небажанні кинути згубну звичку — залежна людина не здатна себе контролювати. Не можна заборонити хворому на грип кашляти або вимагати, щоб хтось самотужки полікував собі карієсний зуб. Оскільки сексоголізм — це теж хвороба, то без сторонньої допомоги не обійтись», — декларують свої принципи члени АС, які збираються разом, щоб виговоритися без осуду й отримати взаємну підтримку.

Наприкінці жовтня минулого року у Львові відбувся всеукраїнський форум анонімних сексоголіків, під час якого проходили зустрічі з реабілітологами, психологами, священнослужителями та членами інших паралельних 12-крокових програм.

«Поки хтивість є активною, не може бути справжньої близькості з дружиною або чоловіком, бо інша людина не має жодного значення, а є лише інструментом для задоволення власних бажань. Ця звичка з часом стає залежністю і будь-які спроби зупинитися викликають ломку. Проте чим більше ви вдаєтесь до розпусних дій, тим сильнішим є «голод» та ефект зивання. Наприклад, компульсивний перегляд порнографії може тривати годинами, а то й днями, хочеться дивитися все більше відвертих сцен, які стають брутальнішими та переходять усі моральні межі. І з часом те, що спочатку викликало відразу, перетворюється на норму. Стосується це й статевого життя. Особи, які видужують одночасно від різних залежностей, зі свого досвіду стверджують, що хтивість впливає на організм більше, ніж героїн чи тяжкі наркотики, і її важче позбутися», — свідчили члени АС.

З медичної точки зору їхній підхід — повна відмова від статевих зносин поза шлюбом та дотримання так званої сексуальної тверезості — занадто радикальний. Тому фахівці схиляються до традиційних клінічних методик. Але при цьому ніхто не заперечує, що люди зі згаданим розладом потребують допомоги.

Не знаю, чи змінить ця розповідь бодай щось у стосунках Ірини та її чоловіка, який, очевидно, ще не усвідомлює загрози «колекціонування» коханок та «передозування» порнографії. Але, можливо, для когось вона стане уроком.

Історія палких почуттів, які не поміщалися в серці і... стали брендом

● **ЛЮБОВ ЦЕ...** Хтозна, чи довідався би світ про уродженку Нової Зеландії Кім Гроув, якби вона не закохалася і не почала малювати на серветках і листівках те, що відчувала. Саме з цих зображень пізніше з'явилися чорно-білі комікси «Love is...», завдяки яким увесь світ дізнався зворушливу історію любові, що мала тривати вічно

Фото із сайту google.com.

Надія АНДРІЙЧУК

ПРОМОВИСТІ ОСВІДЧЕННЯ НА ЧОРНО-БІЛИХ КАРТКАХ

Кім з'явилася на світ 1941 року в Новій Зеландії. 19-літньою дівчиною вирушила у подорож світом, відвідала Австралію, Європу і в 1967-му опинилася в Лос-Анджелесі. В одному з лижних клубів вона зустріла чоловіка, який підкорив її серце з першого погляду.

Роберто Касалі був родом з Італії, займався комп'ютерними системами і навіть не підозрював про почуття симпатичної, але дуже скромної Кім, яка лише звіддалік спостерігала за хлопцем, але не наважувалась підійти до нього познайомитися. Згодом вона почала малювати свої почуття і одне із зображень на листівці все ж насмілилася надіслати Роберто. Дівчинка на ній була завбільшки із ніготь великого пальця самої ху-

дожниці. Незабаром поруч із маленькою веснянкуватою дівчинкою стала з'являтися ще одна фігурка — хлопчик. Підпис на кожній картинці був промовистіший за всі освідчення: «Love is...» — і далі йшов короткий опис, що ж таке кохання для неї, Кім.

Вона щоразу знаходила спосіб, аби картки потрапили до рук коханого: залишала їх то в кишені піджака, то в бардачку машини, то в шухляді письмового стола. Роберто зацікавився дівчиною, від якої

Хіба міг Роберто не закохатися в дівчину, яка зуміла так оригінально розповісти про свою любов?

отримував маленькі, але такі зворушливі послання. Незабаром він запросив сором'язливу Кім Гроув на перше побачення — в нього просто не було жодного шансу не закохатися в ту, чия любов вия-

вилася цілим всесвітом.

Але навіть потому Кім не покинула малювати свої нехитрі комікси — навпаки, для них з'являлися все нові сюжети. Пара спробувала показати ці картинки ширшій

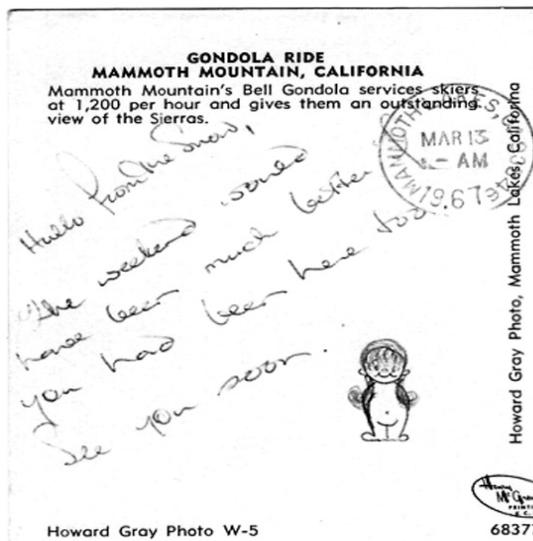

Фото із сайту cont.ws.

Коли дівчина передала коханому цю поштівку, нікому й на думку не спадало, що ця картка започаткує те, що стане для Кім справою її життя.

аудиторії та заробляти на цьому. Дівчина почала збирати свої ілюстрації у невеликі буклети і, працюючи у дизайнерській фірмі, продавала їх по долару за штуку. Маленькі книжечки здобули надзвичайну популярність, а одну з них навіть придбали як весільний подарунок для нареченої.

Тоді Роберто вирішив оцінити можливий інтерес до колекції коміксів Кім і заніс їх у редакцію газети. 5 січня 1970 року кілька картинок було надруковано в Los Angeles Times. Саме відтоді почався триумфальний хід історії кохання в картинках по всьому світу. Комікси стали публікувати в газетах Daily Sketch і Daily Mail. Випуск перших комерційних ілюстрацій збігся з виходом фільму «Історія кохання», слоган якого взято з картинок Кім: «Любов — це коли ти не повинен просити вибачення». Однак дівчина вступила

У країнах пострадянського простору комікси про любов стали відомими завдяки жувальній гумці.

в полеміку щодо своєї ж цитати й вирішила її змінити: «Любов — це коли ти здатен попросити вибачення». Цей вчинок викликав резонанс і зробив художницю ще більш відомою — на неї посипалися замовлення.

Незабаром дівчинка і хлопчик із «Love is...» уже з'являлися не тільки в газетах, із їх зображенням і фразами про кохання почали випускати одяг, чашки, сумки, прикраси, календарі, блокноти, листівки

Фото із сайту cont.ws.

Кім із синами, наймолодший із яких народився через 16 місяців після смерті свого батька...

тощо. Комікси стали настільки популярними, що подружжя створило корпорацію під назвою Minikim. До середини 1970-х її щорічний дохід становив 4–5 млн фунтів стерлінгів, а продукцію з коміксами «Love is...» випускали у 50 країнах світу, переклавши їх 25 мовами.

У листопаді 1970 року Роберто Касалі та Кім Гроув оголосили про свої заручини, а в липні 1971-го вони одружилися.

ЛЮБОВ, ЩО СИЛЬНІША ЗА СМЕРТЬ

Але «Love is...» виходили й надалі. Кім Касалі продовжувала творити власну історію кохання в картинках. На церемонії одруження у неї в руках був скромний букетик маргариток — ці квіти з'явилися і на її картинках. У Кім та Роберто народилися сини, сім'я обзавелася домашні-

ми улюбленцями, разом вони вчилися облаштовувати побут і просто знаходити щастя у дрібницях — усе це переживали й герої її коміксів.

Пара переїхала до Великої Британії, там на світ з'явилися їхні двоє синів. Але в 1975 році у Роберто діагностували онкологію останньої стадії. Кім перестала малювати, аби більше часу проводити із чоловіком, та полишати прибуткову справу не хотілося, тож вона найняла в компанію Minikim англійського аніматора Білла Еспрі, щоб той малював комікси замість неї, проте з однією умовою: підписувати всі роботи її ім'ям. Саме Білл Еспрі почав малювати комікси «Love is...» у кольорі й уперше одягнув персонажів.

Кім увесь час присвячувала чоловікові: сиділа біля нього в лікарні, шукала ліки, намагалася зробити все, щоб продовжити життя коханого. Лікарі наважилися зробити йому операцію, але попередили: навіть у разі успіху дітей більше не буде. Проте Кім і Роберто мріяли ще про одну дитину, тому заморозили генетичний матеріал чоловіка до операції. На жаль, хірургічне втручання не дало позитивних результатів, і в 1976-му героїня коміксів «Love is...» плакала біля надгробка... Роберто Касалі помер у 31 рік.

А через 16 місяців після його смерті на світ з'явився їхній третій син, Міло, зачатий за допомогою процедури штучного запліднення. Газети називали хлопчика «диво-дитиною», шанувальни-

Фото із сайту cont.ws.

Кім Гроув (Касалі) здобула визнання у світі завдяки серії коміксів «Love is...», які спершу були просто виявом її почуттів.

ки вітали художницю, проте релігійні громади і представники Ватикану виступили із засудженням: на їхню думку, Кім Касалі порушила норми християнської моралі, народивши сина від померлого чоловіка. Але Кім була з цим не згодна, адже якби Роберто вижив, вона все одно ще раз стала б мамою, бо подружжя хотіло подарувати синам братика чи сестричку, і для неї нічого не змінилося: вона народила третього сина, причому — від коханого чоловіка.

Згодом Кім Касалі разом із синами перебралася до Австралії, де на придбаній фермі почала розводити арабських скакунів. Вона більше не малювала коміксів, але її справу продовжував Білл Еспрі, а компанію очолив

рові картинки, які до цього були виключно чорно-білими. А надихали ілюстратора, за його словами, листи, які отримував від шанувальників з усього світу. У портфоліо успішного художника з'явилося багато нових персонажів і тем, але серія «Love is...» залишається найпопулярнішою.

До речі, у країнах пострадянського простору ці комікси про любов стали відомими завдяки жувальній гумці, яку в 1990-х турецький завод Dandy Sakiz почав випускати без відома правовласників. У цій продукції поєднувалося два смаки, кожен жувальний кубик був загорнутий у кольоровий вкладиш із тими самими картинками, авторами яких були Кім і Білл. Довгий час у компанії Minikim не знали, що їхню ідею

просто вкрали. Про це ілюстратор Білл Еспрі довідався тільки в 2008 році, коли до нього звернувся кореспондент із проханням щодо інтерв'ю про вкладиші для турецької жуйки. Після цього корпорація Mondelez International (тоді Kraft Foods) купила турецьку фабрику, і випускати гумку продовжили вже з офіційним копірайтом.

За матеріалами bazilik.media, retailers.ua, cont.ws, mors.in.ua.

Довгий час у компанії Minikim не знали, що їхню ідею просто вкрали.

син Стефано. Кім не стало у 1998 році, вона також померла від раку... Однак серія «Love is...» і далі підкорювала серця людей у всьому світі. Цікаво, що умову підписувати всі комікси її ім'ям Кім прописала навіть у заповіті. Команда художників розширилася, але очолював її Білл Еспрі, який і придумував нові сюжети. Саме Еспрі ще у 1978 році випустив кольо-

Починаючи із середини 1970-х, із зображенням героїв коміксів та їхніми фразами про кохання почали випускати одяг, чашки, сумки, прикраси, календарі, блокноти, листівки тощо, а створена подружжям корпорація Minikim отримувала щорічний дохід 4–5 млн фунтів стерлінгів.

Фото із сайту love-is-comix1.

Після смерті чоловіка у творчості Кім переважали сумні сюжети.

Купити такі духи сама вона не могла...

У «Магніт-косметик» трапилося «ЧП». 80-літня бабуся вкрала парфуми «Шанель-5»

● **НЕСПОДІВАНИЙ ПОВОРОТ** Збігся увесь персонал. Старенька була ладненька, біленька, у білій хустинці з мереживом

Світлана НАГОЙ

Усі шуміли, щось обговорювали. Охоронець хотів дзвонити у поліцію, але всі чекали на директора.

А директором була Кобра. Так її називали в магазині за поганий характер. Але найдивовижніше — бабуся...

Вона сиділа на стільчику і мовчки спостерігала за тим, що відбувається.

Нарешті з'явилася Кобра, всі замовкли. Вона вже знала, що сталося.

— І що ви тут всі зібралися, марш по місцях! А ви пройдіть зі мною в кабінет, — сказала вона заступникові.

Потім він розповідав сто разів, що сталося в кабінеті. Кобра підсіла до бабусі, взяла за руку

і потихеньку дізналася, що і як.

Все виявилося просто. Жінка все життя мріяла купити ці парфуми, але... Що тут казати... Не вийшло... А завтра їй 80 років і... вона сама не зрозуміла, як поклала парфум в кишеню...

“

Бабуся все життя мріяла купити ці парфуми, але... Що тут казати... Не вийшло... А завтра їй 80 років і... вона сама не зрозуміла, як поклала парфум в кишеню...

А купити, звичайно ж, вона не могла. Комуналка з'їдає всю пенсію.

Зам, захлинаючись, із захопленням розповідав, як Кобра зі сльозами на очах слухала розповідь бабусі про те, як вона все життя пропрацювала в бібліотеці,

що син помер, невістка вийшла заміж, поїхала, та й подружок не залишилося, є одна, але вона не виходить — ноги...

— Покличте Олену, — сказала Кобра.

Коли Олена прийшла, то по-

зама, — купіть торт і солодоші, а потім відвезете Ганну Олексіївну додому.

Біля під'їзду сиділи жінки. Побачивши Ганну Олексіївну, оточили її і стали висловлювати захоплення подарунками та небувалою подією! Зам, як завжди, наголосивши на своїй значущості, пояснив: «У Ганни Олексіївни завтра день народження і магазин «Магніт-косметик» привітав її з чудовою датою. Відкланявшись, він поїхав.

А наступного дня майже весь під'їзд прийшов до Ганни Олексіївни з подарунками. Вони дякували їй за дітей, яких вона доглядала, за допомогу, яку вона їм надавала, за добрі слова, які вона їм говорила. День народження вийшов на славу!

А коли всі пішли, вона дістала флакончик парфумів, відкрила його і... трохи бризнула на зап'ястя...

Десь тихо грала музика... Вона плакала... Але це були щасливі сльози.

...Вона так і заснула на диванчику... Назавжди...

Дмитро зрозумів: свою довірливу хуторяночку він не відпустить.

До коханої привела мати... з того світу

● **НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ** Шляхи Господні несповідимі

Вона зустріла на землі тридцять і три літа, але й досі залишалася самотньою. Так склалось. А тому вже й не мріяла про якесь майбутнє. Раніше надія влаштувати своє особисте життя ще жевріла. І, бувало, серед ночі вона міцно обнімала подушку, уявляючи, що поруч із нею коханий. А потім гірко плакала у цю подушку. Тепер уже не плаче — змирилась

Христя МАЙСТРЕНКО, *poradnica.com.ua*

Жила на невеличкому хуторі — навіть не в селі. Бабця колись із гордістю розповідала: хутір цей заснували вільні козаки — заможні та незалежні. Однак що з того, якщо тепер у межах кількох де-

сятків кілометрів не те що козака, а й звичайного молодого чоловіка годі знайти. Нині ж на хуторі залишились хіба що вона з батьком-вдівцем та зо трійко бабусь. Молодь якщо й була, то вже давно повтікала до міст або принаймні великих сіл. Ось Віка, нерозлучна подруга колишня, після школи поїхала до райцентру,

вивчилась на кравчиню і працює на меблевій фабриці — оббивку для м'яких куточків шиє. Зійшла з жонатим чоловіком, народила від нього дитину. Чоловік жінку не покинув — так і розривається між двома сім'ями. Віка живе на мізерну зарплату, син геть від рук одбився — не поважає матір. Але все одно вона

подрузі заздрить, бо в тої життя, а у неї що?

Чому ж так сталося, чому загубилась вона однісінька на крихітному хуторі серед буйної природи? Коли її нечисленні ровесники закінчували школу, в неї тяжко хворіла мати. Лікарі надії не давали, тому залишалось одне: хоч якось полегшувати матусі життя. Мучилась ненька кілька років, а коли померла, дівчина зрозуміла, що не може покинути батька. Та й куди їй було звідси їхати? Крім Віки, більше ні з ким вона не спілкувалась, у великих містах ніколи не була і побою-

Як мило: не сумніваємось — і ви на таких захотіли би посидіти!

● ФОТОФАКТ

А про почуття розкаже... незвична лавка

У Києві є скульптура закоханих табуреток

Соня ПОЦІЛУЙЧИК

Два милі стільчики сидять на лавочці в Пасажі і ніжно обіймаються. І хоч композиція називається Наїв,

для більшості вона відома як «Закохані табуретки».

Автором її є художник-коваль Володимир Білоконь, творець пам'ятника закоханим ліхтарям.

НЕЙМОВІРНІ ІСТОРІЇ І ЛЮДСЬКІ ДОЛІ
Читанка
для всіх

Береженого і бог береже! Читайте про це на с.12

Чи варто вірити в прикмети?
Диявольське число, чорна кішка, розбите дзеркало, зустріч із жінкою з порожнім відром — продовжувати чорний список можна дуже довго — це таємничі містичні правила, що лякають нас і застерігають від небезпек. У чому ж їх секрет, чому на деяких людей вони діють, а на інших ні? Чи варто взагалі вірити в прикмети?

Читайте про це на с.12

Італійський пенсіонер прийняв «віагру» і... вбив українку, з якою прожив 17 років
Про цю історію читайте на с.5

Читайте про це на с.5

Навіть після смерті Івана Сірка козаки ходили в походи з його рукою
Сірко — легендарний гетьман, який не тільки вивільнив Україну від татар, але й вів її до слави. Але чому всі мовчать, що Іван Сірко був не тільки героєм, але й жорстоким тираном? Читайте про це на с.4

Читайте про це на с.4

Читайте про це на с.5

Читайте також:

● Прогноз погоди на другу половину зими

● Чоловіка врятували, пересадивши серце... від свині

● Дату смерті можна передбачити за... датою народження

● Історія до сліз: «Руйнівник пташиного щастя має спокутувати свій гріх...»

Січневий номер уже в продажу!

ла зима, заметіль була така, що відчував, як машину зносить з траси, а двірники на любовому склі просто не справлялися зі снігом. Їхати було кількесот кілометрів, далі дорога закінчувалась, але він вперто таранив снігові кучугури — добре, що в нього позашляховик. Аби не загубитися серед сільських стежок, вирішив скористатися модним джипіес-навігатором (електронним путівником). Спочатку навігатор упевнено показував шлях, а потім почав повторювати: «Маршрут не знайдено, маршрут не знайдено». Дорога з екрана навігатора зникла, а машина, яку прилад зображував у вигляді маленької цятки, невпевнено туди-сюди тиця-

Коли її нечисленні ровесники закінчували школу, в неї тяжко хворіла мати. Лікарі надії не давали, тому залишалось одне: хоч якось полегшувати матусі життя. Мучилась ненька кілька років, а коли померла, дівчина зрозуміла, що не може покинути батька.

рі, то така її туга брала... Невже це — її доля? А дядько Сидір все вичікував, копійчані льодяники дарував. Ну як маленький дівчинці, думала вона з досадою, беручи льодяника, щоб не образити дядька.

...Дмитрові дедалі частіше снилася мама: велика, тепла, м'яка, з натрудженими руками, вічно чимось заклопотана. Була вона в незмінному фартусі та хустці. Маленьким він так любив обхопити руками маму, покласти голову їй на живіт, запліснити очі й тихенько мурчати від задоволення. Мама спершу ніжно пестила його голову, а потім злегка відштовхувала за лоба і ніби сердилася: «Іди вже, пестунчику мій, що робитимеш, як мене не стане?». Ніби відчувала свій швидкий кінець. Тяжка праця вкоротила їй віку. Він виріс, вивчився, став, як кажуть, успішним чоловіком.

Ось тільки з особистим життям не складалося. Дівчат було хоч відбавляй, але в кожній він підсвідомо шукав маму. Перед жодною йому не хотілось стати на коліна і притулитися головою до живота — так і життя прожити. А мама снилася все частіше... Після чергового сну він рішуче звівся з ліжка, зателефонував секретарці й наказав відмінити на сьогодні всі справи. А сам почав збиратися в дорогу — провідати мамину могилку. Час для цього був не найкращий. Надворі лютува-

лась. Смеркалося, і Дмитро зрозумів, що він заблукав. Аж раптом в'їхав у якесь поселення. І як же зрадів, побачивши, що на одній з лавок сидить людина. Зупинився, вийшов і обімлів...

Це була мама... Та придивившись, зрозумів, що це дівчина. Не дуже вже молода, не дуже вродлива, трохи огрядненька, як була мама. Але це вона...

Вона ж цього вечора вийшла прогулятися. Прямо біля її будинку було кладовище. Кинула оком на хрести навкруги, і сумно їй стало... Присіла на лавку відпочити. Аж раптом побачила на дорозі світло фар. Окрім дядька Сидора, машини сюди заїжджали зрідка — хіба що на поминки. Тож спочатку сполохалась, а потім цікавість узяла гору: хто ж це може бути... Адже поганого ніколи ні від кого не бачила.

Вона повела Дмитра до себе, бо вибратися звідси поночі він ніяк би не зміг. Підкинула дров у піч, приготувала гостю яєчно на салі. А йому здавалось, що він марить. Так само в дитинстві робила мама — навіть рухалася схоже. Дмитро зрозумів: свою довірливу хуторяночку він не відпустить. Мама, до речі, була похована в сусідньому селі, куди зранку вони поїхали вже вдвох.

Джерело: poradnica.com.ua/stezhky-gospodni-nespovidymi

Кімнатні рослини, які будуть радувати вас своїм цвітінням взимку

● **КВІТКОВА ПІДКОВА** Навіть якщо за вікном сніг і мороз, ваш будинок може нагадувати справжній квітучий сад. Для цього просто потрібно придбати кілька вазонів, які цвітуть у цю пору, і вміти правильно за ними доглядати, тобто забезпечити відповідне освітлення, полив, обприскування і своєчасну пересадку. Отож вибір за вами

АЗАЛІЯ

В Європі азалію вважають символом щастя. Як правило, вона цвіте на початку весни, але є більш ранні сорти, які радують своїх власників із січня по березень. При купівлі оберіть рослину з безліччю бутонів і однією-двома квітками. Не забувайте її рясно поливати, забезпечте достатню кількість світла і невисоку температуру.

**ПУАНСЕТІЯ
(МОЛОЧАЙ-РІЗДВЯНИК)**

Якщо рослині досить світла, її регулярно обприскують і бережуть від протягів, то дбайливий господар зможе милуватися чудовим білим, кораловим і червоним суцвіттям. Коли листя опадає, необхідно обрізати стебла на висоті близько 10 см, а горщик поставити в прохолодне і темне місце. Наприкінці весни пуансетію поливають і пересаджують.

**ГІПЕАСТРУМ
(КІМНАТНА ЛІЛІЯ)**

Гіпеаструм часто плутають з амарилісом, це різні рослини, але належать до одного сімейства, тому догляд за ними однаковий. Якщо посадити цибулину на початку зими, то до її кінця ви матимете чудові квіти, тільки тримайте їх при зниженій температурі і добре поливайте під час росту.

ЦИКЛАМЕН

Зупиніть свій вибір на цикламені Перському. Придбайте рослину з бутонами — чим їх більше, тим краще. Забезпечте їй прохолоду і бережіть від прямих сонячних променів. Коли вазон перестане цвісти, переставте

Із ваших рук постане таке квіткове диво!

горщик у темне і прохолодне місце і не поливайте до липня-серпня.

КАМЕЛІЯ

Цей вазон цвіте всю зиму, він дуже красивий, але при цьому і не менш примхливий: вибагливий до температури, вологості та освітлення. Якщо ви досвідчений і терплячий квітник, купуйте камелію сміливо, новачкам же, щоб уникнути розчарування, краще вибрати менш капризні рослини.

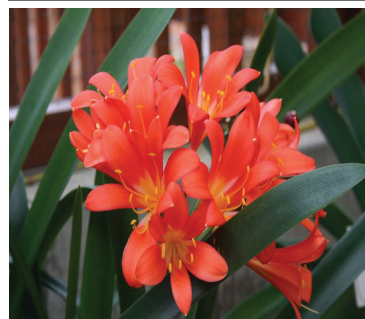
БЕГОНІЯ

За правильного розміщення багато сортів бегоній цвітуть майже постійно, але краще придбати Боріас або Лоррен. Суворе дотримання температурного режиму (від 15 до 20 градусів тепла) і гарне освітлення — основ-

ні правила вирощування цієї рослини. І бережіть її від протягів!

КВІЛІЯ

Цвіте наприкінці зими. В неї темне шкірясте листя і великі красиві квіти. На відміну від інших квітучих вазонів квілія менш вибаглива щодо освітлення, а тому може стояти на деякій відстані від вікна. Її можна рекомендувати початківцям, тільки не допускайте застою води в піддоні і будьте надзвичайно акуратні під час пересадки — рослина її важко переносить.

Джерело: ukr.media.
Фото із сайту ukraflora.com.ua.

При купівлі оберіть рослину з безліччю бутонів і однією-двома квітками.

Готуємося до весни: сіємо квіти на розсаду вже в січні

● **ВАРТО ЗНАТИ** Перший місяць року — не тільки пора веселощів і снігових забав. Це також період, коли потрібно вирішувати, що ми хочемо споглядати влітку на своїй клумбі. Настав час братися до роботи

Гвоздика садова. Сіяти її необхідно вже зараз, адже для формування квітів рослині потрібно цілих п'ять місяців. Насіння заглиблювати не більш ніж на три міліметри в річковий пісок, затим накрити поліетиленовим пакетом та цупким аркушем паперу. Коли з'являться сходи — відкрити і поставити ближче до світла.

Дельфініум гібридний. Насіння необхідно висадити в невеликі ящики. Коли утворяться два-три листочки, пересадити в окремі ємності, а весною — на клумбу, де буде багато світла. Там дельфініум зможе радувати вас кілька років.

Дзвіночок карпатський. Його насіння необхідно висаджувати в суміш дернової землі, перегною і піску. Зверху найкраще присипати землею. Майбутнім квітам необхідне тепле і світле приміщення. Сходи повинні з'явитися вже через три тижні. Але пересаджувати їх на постійне місце слід у травні.

Меконопис Шелдона (Блакитний мак). Насінню Меконописа Шелдона потрібен пухкий і родючий ґрунт, температура в приміщенні + 12 градусів і хороше світло. Сходи слід швидко розсадити в окремі горщики, а на постійне місце пересадити найкраще в травні.

Лобелія ерінус. Ґрунт із висіяними лобеліями необхідно накрити склом або плівкою. Через два тижні повинні з'явитися сходи, які слід розсадити по кілька штук. Цвісти квіти будуть з середини червня і аж до пізньої осені.

Вербена гібридна. Насіння краще висаджувати в субстрат або квітковий ґрунт. У приміщенні температура має бути від +18 до +20 градусів. Але будьте готові до того, що сходити вони будуть досить довго і неодноразово.

Антирринум великий (ротики). Насіння розсипають по ґрунту і прикривають склом або плівкою. Вже через тиждень можна побачити сходи. Розсаджувати їх потрібно через місяць, а у відкритий ґрунт — після останніх весняних заморозків.

Еustoma. Сіяти її слід в окремі ємності або торф'яні таблетки. Квітам необхідно багато світла, а поливати треба так, щоб не зачепити самої рослини.

Джерело: ukr.media.

Фото із сайту rivne1.tv.

Настав час братися до роботи.

Плекайте свою рослину!

Кому які вазони підходять за знаком зодіаку для удачі та багатства

За квітковим гороскопом товстянка, герань і орхідея — серед найпопулярніших

Кімнатні рослини — не просто прикраса інтер'єру. У кожної з них є своя особлива аура, яка властива одним знаком зодіаку й абсолютно не сприймається іншими. Вона, як і домашня тваринка, здатна підлаштуватися під свого господаря, відчувати його енергетику, настрій, радувати в хороші часи і допомагати у скрутні періоди

ОВЕН (ГЕРАНЬ)

Представники вогняної стихії з несамовитим і невгамовним темпераментом збирають навколо себе такі ж рослини. Придбайте для своєї кімнати яскраві, позитивні і життєствердуючі квіти, наприклад азалію, герань, троянду або бегонію. Овен символізує сильну особистість, і в компанії цих рослин буде почувати себе впевнено.

ТЕЛЕЦЬ (ЗАМІОКУЛЬКАС)

Цей знак цінує не тільки саму квітку, а й її обрамлення. Все повинно бути ґрунтовним, надійним і добротним. Для Тельця вдалим буде такий вибір рослин: лілія, бегонія, фіалка узамбарська, цикламен перський, глоксинія прекрасна, каланхое, заміокулькас, примула. Телець — знак матеріальної стабільності, і ці квіти сприятимуть досягненню достатку.

БЛИЗНЮКИ (ПАПОРІТЬ)

Легкий, рухливий, непостійний знак перебуває під дією мінливої повітряної стихії, а тому найкращий вибір для вас — це оригінальні або в'юнкі рослини:

орхідея, ліана, пальма, традесканція, аспарагус, папоріть. Близнюки важко переносять рутину, тож їм підійдуть квіти, які не потребують занадто складного догляду.

РАК (САНСЕВІЕРІЯ)

Для домашнього скромного знака підійдуть традиційні рослини, що прикрашають будинок, створюють затишок і зміцнюють сімейні стосунки. Його вибір: спатифілум, фікус, каланхое, сансевієрія, пеперомія кущувата, фуксія гібридна, алое деревовидне, агава американська, бегонія. Не потрібно нічого химерного і кричущого.

ЛЕВ (КИТАЙСЬКА ТРОЯНДА)

І знову вогняна стихія, що жадає яскравості, розкоші, виклику і благородства. Левам сподобається рослина з густою зеленню і великими квітами, наприклад китайська троянда, камелія, кала, бальзамін, камелія японська, герань царська. Більшість цих вазонів гарно цвіте, але вони вимогливі до умов утримання і потребують хорошого освітлення.

ДІВА (ДРАЦЕНА)

Цей практичний знак зодіаку гідно оцінить рослини, які, крім краси, приносять реальну користь, дають урожай, покращують здоров'я чи очищають повітря. Прекрасним вибором для Дів стане лимонне дерево або хлорофітум, а також аюкуба японська, роїсисус ромбічний, монстера, філодендрон, драцена.

Закінчення у наступному номері.

Приємним сюрпризом для Оксани й Олександра був ось цей фотопортрет, зроблений із весільної світлини: такий подарунок зробила їм дружка Людмила.

У день 25-річчя шлюбу гості зичили подружжю Олійників вести свій сімейний корабель до ще поважніших ювілеїв.

На срібному весіллі постелили той же рушник, на якому вони стояли 25 років тому

● **НІХТО, КРІМ ТЕБЕ** І вино Оксана та Олександр Олійники скуштували з бокалів, які зберегли як реліквію про пам'ятний день, коли для них прозвучало: «Віднині ви — чоловік і дружина». Маму й тата вітали з гарним ювілеєм донька й син, зять, які й постаралися, аби свято їхніх батьків у колі родини вдалося

“
Наші діти знайшли стару касету, переписали відео на флешку й «прокрутили» в день срібного весілля.

Катерина ЗУБЧУК

ЛЮБИТЕЛЬСЬКИЙ ВІДЕОФІЛЬМ ЗБЕРІГ МИТІ ПАМ'ЯТНОЇ ПОДІЇ

Подружжя Олійників живе зараз у Боратині, що неподалік Луцька на Воли-

ні. Хоч Оксана й Олександр — родом із обласного центру і своє весілля тут відгуляли. А ось яким воно було, то про це розповідає любительський відеофільм, який зберіг миті пам'ятної події.

— Наші діти, — говорить при зустрічі жінка, — знайшли стару касету, пе-

реписали відео на флешку й «прокрутили» в день срібного весілля: зробили нам з чоловіком та й гостям, серед яких були й ті, хто себе впізнавав на екрані, приємний сюрприз.

Переглядом цього відео супроводжувалася і наша розмова. За його ка-

драми — не тільки урочистий день у житті новонародженої сім'ї, а й історія чвертьстолітньої давності нашої країни. Ось момент викупу нареченої. І на тарілку молодий кладе тисячі сумнозвісних купонокарбованців: це ж час, коли ми всі були мільйонерами!

Дружка молодой Людмила Шурма, котра, до речі, була серед найпочесніших гостей Олійників і на їхньому срібному ювілейі, у день весілля, яке відгуляли 30 вересня 1995-го, навіть інтерв'ю в наречених брала перед реєстрацією шлюбу. Спитала, зокрема: «Чи не хочеться вам сказати: нащо воно (весілля. — Авт.) мені треба?». Вловивши гумористичну нотку, Олександр відповів у тому ж дусі: «Дороги назад нема...». А Оксана була по-жіночому дипломатична: «Через десять років, може, й скажу так».

ЇХНЯ ЛЮБОВ — ЗІ СТУДЕНТСЬКИХ ЛІТ

Це весільне інтерв'ю і стало для мене зачіпкою для розмови з нашими героями. Після школи обоє вчилися на економістів на вечірньому відділі Луцького індустріального інституту. Оксана працювала секретарем навчальної частини цього вишу. А Олександр паралельно, вже на денній формі, здобував ще й фах бухгалтера в кооперативному технікумі. Тому-то, як розповідають, хоч і були одногрупниками, сиділи на сусідніх партах і симпатизували одне одному, але на перших двох курсах якоюсь мірою й через таку зайнятість у них до зустрічей не дійшло.

— Усе вирішилося, — пригадує Оксана, — після другого курсу, коли нам випав один варіант курсової роботи. У Сашка з'явився привід прийти до мене додому. От якось я відчинила двері, а на порозі він — з букетом і кришталевою вазою для нього, цукерками, шампанським. «Це щось більш на сватання схоже», — не втрималася від приємного здивування...

Ще рік зустрічалися, а на четвертому курсі одружилися. Олександр на той час працював у ПриватБанку, Оксана — у приватній фірмі «ВІР» («пішовши слідами Саші, закінчила ще й кооперативний технікум і освоїла затребувану завжди професію бухгалтера»). Згодом чоловік відкрив свою справу — зараз має на ринках Луцька магазинчики з продажу мотоциклів та мотозапчастин, а дружина перейшла на українсько-словацьке СП ЛІГУМ, і сьогодні вона там — на посаді головного бухгалтера. Подружжя виростило доньку й сина, вони уже три роки в статусі тещі й тестя.

«НОВИЙ 2014-Й МИ ЗУСТРІЧАЛИ... ПОРІЗНО»

Ось так коротко можна переповідати життя подружжя довжиною у чверть століття. А за ними ой як багато всього! Наприклад, мене зацікавило, як сталося, що Олійники перебралися з обласного центру у приміське село.

— Після весілля, — розповідає Оксана, — три роки ми жили з моїми батьками у їхній квартирі. Там з'явилася на світ наша донька Надійка. А ось син, якого назвали на честь батька, — уже боратинський.

— Справа в тому, що я виріс у Луцьку на вулиці Львівській — у приватному будинку, — долучається до розмови Олександр. — Як кажуть, на землі. І ніяк не міг звикнути до квартири в багатоповерхівці та ще й на 9-му поверсі.

Для мене це була драма, яка розв'язалася, коли Оксаниній матері дісталася у спадщину хата в Боратині. Перш батьки перебралися сюди, а згодом — і ми з маленькою донькою. Звичайно, треба було багато праці й коштів докласти, аби по суті руїна стала затишним житлом, але ми за це ухватилися — добудували, зробили ремонт і ось досі тут живемо. Уже й свій дім звели на новому масиві в Боратині, але то вже, як викінчимо його, то діти там поселяться.

— Любов чоловіка до мене — в тому, як він піклується про сім'ю, я її відчуюю і не сумніваюся в ній. Хоч різні були моменти, бо в житті не може бути все гладко, — сказала Оксана з приводу того, що є найважливішим для щасливого шлюбу.

А ось стосовно тих «різних моментів», то було й таке, як зізналося подружжя — «раз у нас відверта розмова», що на вісімнадцятому році подружнього життя ледь не розлучилися. Жінка розповіла:

— Саші якісь «доброзичливці» нашіптували на мене — ніби маю «когось». Він це так боляче сприйняв, що аж за чарку взявся. Одного разу ми дуже розсварилися, і чоловік пішов жити до своєї матері. Новий 2014-й зустрічали порізно. Друзі нас хотіли звести. Обоє покликали на ювілей кума, посадили поряд, щоб могли поговорити. Ми поспілкувалися, і мені таки вдалося переконати чоловіка, що нікого третього між нами нема й не могло бути. Відчула, що він хоче повернутися. Але тоді ми ще не зійшлися. Це сталося на 8 Березня. Саша зателефонував, попросив, щоб я з донькою прийшли до нього на ринок. Того дня ми зустрілися. Він привітав нас зі святом, а додому верталися вже разом.

Одне слово, їм вдалося врятувати свою любов. І, обмінюючись на срібному ювілейі новими обручками, вони ще раз, як колись на таїнстві вінчання, дали обітницю бути разом в радості й горі, в здоров'ї й недужі до кінця днів своїх.

Тепер в Оксани й Олександра вже троє дітей — після заміжжя доньки зять влився в родину.

Місто, омріяне малечею...

Поцілувавши кавові думки...

● **ЩОДЕННИК ЧИТАЧА** Маленькі замальовки для душі

Юлія ГРИНЧУК,
директор
ЛНВК № 24 —
технологічний
ліцей, м. Луцьк

4 СПОМИНИ ТОМУ

Так дивно, сидючи у затишній кав'ярні, під дивну музику заметільного джазу згадувати день, який був лише 4 дні тому... А минуло цілих 4 вічності... Цілих 4 спомини... 4 ранкові кави... 4 самотні вечори...

Ще пам'ятаю, як за обліпиховим чаєм ми збирали друзки осені у мозаїку емоцій, а сьогодні пригадуємо вмерзлий у льодяній брилі історії перший зимовий день.

Як давно це було... Ще у минулих стосунках, з минувшими снами, під минулою палітуркою, у забутих словах...

Перший день зими, немов перша петелька у затишно-м'якому палантині вив'язаної зими, що огорне усіх нас білими мріями, напоїть гарячим шоколадом із зефірками та накидає повен кошик спогадів наче клубків вовни... А все почалося 4 спомини тому...

І БУДЕ ВАМ ПО ВІРІ ВАШІЙ...

Я не знаю, коли і як пра-

вильно відзначати Різдво... Які із традицій є сакральними, а які — маркетованими... Який календар від Григорія, а який від Юлія... Зате точно знаю, що дива трапляються неодмінно в омріяну мить під найяскравішою Зіркою Всесвіту!

Міцно заплющивши у переднічній дрімоті очі, душі шепочуть

**Диво живе в нас!
Не гасить його
переливчастого
саява буденною
байдужістю...**

бажання, яскравими променями освітлюючи безмежні простори неосяжних мрій. Ми завжди мріємо про диво!

У мить народження, простягаючи руку під подушку за подарунком, вдвигляючись у зоряне небо чи вслухаючись у тиші до шелесту крил янгола...

Ми хочемо вірити в чудеса, і по вірі нашій, незалежно від віросповідання, дива стукають до нас у шибку морозними візерунками і назавжди поселяються у наших снах під передзвін різдвяних дзві-

ночків...

Для когось з нас у першій Зорі, для когось у солом'яному дідуху, для когось у рідних обіймах, а у когось із першим криком немовляти диво проступає з мороку зневіри...

Диво живе в нас! Не гасить його переливчастого саява буденною байдужістю... Вірте — і буде вам по вірі вашій...

ЗДАТНІСТЬ НЕ ЗАКІНЧУВАТИСЯ

Мій день розтанув зеленим неоновим снігом в обліпиховому чаї. Протиснувся у двері кав'ярні і вмостився пухнастим котом біля тонких ніжок столиків.

Хіба день має здатність закінчуватися? Він плавно каскадом перетікає з години у годину ніжною поволокою диму, розлягається на все нічне небо, проколотий зірковими шпильками.

Мій день цілим роєм сніжинок промчав повз мене і зник у чорнильному куполі під найвищою емоцією...

А завтра день прокрадеться у напіврозплющені очі світловим мороком і залоскоче під ложечкою бажанням, поцілувавши кавові думки, вхопити його міцни-

ми обіймами за шию.

А сьогодні мій день розтанув зеленим неоновим снігом в обліпиховому чаї...

МІСТО, ВИПЕЧЕНЕ БАБУСАМИ...

Величезні шматки бісквітних будинків із льодяниковими вітражами та зефірними дахами у передсвітанковій рожевій патоці... місто дрімає і снить ніжними карамельками...

Як дивно виглядають на сніжній цукровій пудрі слідочки рудого кота, що так смачно м'єлькає рожевим язиком, облизуючи калюжку розталого морозива обабіч застиглої ставка солодкої мармуляди...

Місто, омріяне малечею...

Місто, випечене бабусями...

У тиші світанку, на чоколадовому дереві із розцяцькованими кексами у глазурі, горобці, мов мак на рогаликах, товчуться та перекочуються із гілки на гілку.

Щойно бісквітні стіни із заварними вуличками почнуть вкриватися велюровою посипкою сонячного світанку, хмарки із безе розтануть та просякнуться веселковими камінцями роздинок у глазурі... Солодкі мрії дитинства зі смаком імбирного печива та ароматом какао у необ'ємному горнятні щастя...

«Матусю, хочеться до чаю чогось солоденького!»

● **СКУШТУЙТЕ!** Печиво – чи не найпопулярніша випічка. І хоч крамниці в наш час пропонують величезний асортимент різноманітних ласощів, але куди їм до домашніх смаколиків – із якісних продуктів, без усіляких там пальмових олій та консервантів, свіженьких, щойно з духовки! І хай навіть ці коржики або тістечка не такі ідеальні на вигляд – вони безцінні, бо спечені з любов'ю маминими чи бабусиними руками. А коли ж і побалувати рідних домашнім печивом, як не зараз, узимку, поки не кличуть нас поля-города-дачі, поки маємо вдосталь вільного часу...

«ПЕРСИКИ»

Інгредієнти: для печива – 400 г вершкового масла, 300 г цукру, 4 яйця, 1 ч. л. ванільного цукру, 1,5 кг борошна, 2 ч. л. розпушувача; для начинки – 250 г м'якого вершкового сиру (маскарпоне), 400 мл згущеного молока, 0,5 ст. л. рому, 300 г подрібненого печива (крихта); для оздоблення – цукор, свіжа м'ята; для забарвлення – помаранчевого: 1 скл. молока, 50 крапель жовтого харчового барвника, 2 краплі червоного барвника; червоного: 1 скл. молока, 20 крапель жовтого харчового барвника, 60 крапель червоного барвника.

Приготування. Збийте міксером розм'якшене вершкове масло і цукор до однорідної м'якої консистенції, додайте яйця, ваніль і перемішайте. Борошно і розпушувач змішайте і просійте до рідких інгредієнтів. Замісіть тісто. Столовою ложкою сформуєте з нього кульки, викладайте їх на деко, застелене пергаментним папером, на відстані 5 см одну від одної. Випікайте в попередньо розігрітій до 180 градусів духовці близь-

ко 10 хвилин. Невеликим ножом із тонким лезом повирізайте в нижній пласкій частині печива заглиблення (робити це слід дуже обережно, бо печиво крихке і легко ламається). Ця крихта знадобиться трохи пізніше. Для начинки змішайте маскарпоне і варене згущене молоко до однорідного стану, влийте ром, додайте крихту з печива і ще раз перемішайте. За допомогою чайної ложки заповніть начинкою серединку кожного печива, змащуючи і його краї, з'єднайте їх попарно, злегка притискаючи. Всипте в одну тарілку цукор, а в дві інші влийте підфарбоване молоко (Якщо немає підходящого харчового барвника, замість підфарбованого молока можна скористатися свіжовичавленими морквяним і буряковим соками). Занурюйте кожне тістечко одним боком у молоко, підфарбоване в жовтий колір, а другим – у червоний колір, потім обкачайте в цукрі. Викладіть печиво на деко, застелене фольгою, і залиште, щоб підсушилося протягом години. Перед подачею на стіл прикрасьте «персики» листочками свіжої м'яти.

Фото із сайту agronews.bg.

Таїна творення смачнющого дива...

ПІСОЧНЕ ПЕЧИВО

Інгредієнти: 250 г масла, 300 г сметани, 3 скл. пшеничного борошна, пів пакетика розпушувача для тіста, цукор.

Приготування. Масло кімнатної температури перетріть із борошном та розпушувачем, додайте сметану, замісіть. Якщо потрібно, підсипте ще трохи борошна — тісто має вийти м'яким і не липнути до рук. Поставте його на пів години в холодильник. Потому дістаньте і розкачайте не дуже тонко, формочками вирізайте фігурки, вмоочуйте одним боком у цукор і викладайте на деко, застелене пергаментним папером. Випікайте, поки не зарум'яняться, за температури 180–200 °C.

До речі, якщо ви не хочете печива з цукром, можна вмоочати в кунжут, мак, насіння (або все разом).

ПЕЧИВО «ГОРІШКИ»

Інгредієнти: 250 г маргарину, 3 сирі жовтки, 0,5 скл. цукру, 0,5 ч. л. соди, 1 ст. л. оцту, 3–3,5 скл. борошна, ванільний цукор, 1 банка згущеного молока, 200 г масла.

Приготування. Маргарин перетерти з 3 склянками борошна. Додати яєчні жовтки, збити з цукром, соду, погашену оцтом, ванільний цукор і вимісити м'яке еластичне тісто, при потребі досипаючи трохи муки. Повиліплювати з нього невеличкі кульки (діаметром близько 2 см), розкласти їх у заглибленні форми (змащувати форму не треба, адже в самому тісті достатньо жиру), притиснути кришкою і пекти на газовій конфорці до рум'яного кольору. Готові половинки «горішків» витрусити з форми в миску і накладати нову порцію кульок. Варення й охолоджене згущене молоко збити з маслом, додати щіпку ваніліну, подрібнених волоських горіхів, добре вимішати і начинити цією сумішшю випечені «шкаралупки» і зліпити їх попарно.

ЕКЛЕРИ З ВАНІЛЬНИМ КРЕМОМ

Такі тістечка, приготовлені власноруч, особливо сподобаються малечі

Інгредієнти: 100 г вершкового масла, 100 г цукру, 0,5 ч. л. солі, 260 г борошна, 4 яйця, 400 мл молока, 5 г ванільного цукру, 4 яєчні жовтки, 40 г цукрової пудри.

Приготування. Закип'ятити склянку води, кинути в неї масло, цукор, щіпку солі і добре перемішати. В гарячу воду всипати борошно і ретельно вимішувати дерев'яною ложкою до отримання гладкої однорідної маси, після чого залишити до охолодження. В остигле тісто почергово по одному додавайте яйця, щоразу розмішуючи. Деко застеліть папером для випічки і викладіть тісто ложкою або кондитер-

● Анекдоти до теми

:):):)

– Дівчино, а ви солодке любите?
– Звичайно! Де ви бачили жінку, яка не любить солодкого?

– А що саме: торти, печиво, тістечка?

– Лікер!

:):):)

Чай – хороший напій, що дає привід без докорів сумління з'їсти перед сном пів кілограма печива і закутити рулетом.

:):):)

Цікаво влаштований дитячий шлунок: у нього вже не влізати останні дві ложки супу, але чудово поміщається пачка печива, 5 цукерок і літр соку.

Фото із сайту pixabay.com.

ським шприцом, залишаючи невеличку відстань між тістечками. Поставте бляшку в духовку, розігріту до 200 градусів і випікайте 25–30 хвилин, поки еклери злегка підрум'яняться. В мисці збийте жовтки з цукром до однорідної маси, додайте 40 г борошна і знову добре перемішайте. Закип'ятіть молоко з ванільним цукром, влийте жовтково-борошняну масу і мішайте, доки крем стане однорідним. Схололим кремом начиніть тістечка, зробивши в них попередньо невеличкі надрізи. Прикрасити можна шоколадною помадкою або притрусити цукровою пудрою.

КОКОСОВЕ ШОКОЛАДНЕ ПЕЧИВО

Інгредієнти: 250 г кокосової стружки, 3 яєчні білки, 3/4 скл. цукру, 4 ст. л. какао-порошку, 5 ст. л. яблучного пюре, дрібка морської солі.

Приготування. У каструлі збийте яєчні білки, цукор, какао-порошок і яблучне пюре, додайте кокосову стружку і перемішайте. Поставте на середній вогонь і варіть, поки суміш стане пастоподібною. Перекладіть тісто в кондитерський мішок із насадкою у вигляді зірки і видавлюйте на деко, застелене пергаментним папером. Посипте печиво невеликою кількістю морської солі і ставте в заздалегідь розігріту

до 200 градусів духовку. Випікайте протягом 12 хвилин. Подавайте після повного охолодження.

ДО РЕЧІ

● Якщо використовуєте свіжий кокос, подрібніть його в блендері.

● За допомогою кондитерського мішка вдається надати печиву красивої форми, та якщо його немає, викладіть тісто на деко столовою ложкою.

● Таке печиво можна довго зберігати.

СОЧНИКИ

Інгредієнти: для тіста — 1,5 скл. борошна, 3/4 скл. цукру, 1 велике яйце (або 2 маленькі), 150 мл жирної сметани, 50 г вершкового масла, по щіпці розпушувача і солі, 0,5 ч. л. соди; для начинки — 0,5 скл. цукру, 300 г жирного сиру.

Приготування. Яйце збити з цукром до утворення піни. Додати сметану і масло, перемішати. У борошно всипати сіль і розпушувач, змішати муку зі сметанно-масляною сумішшю і вимісити гладке тісто. Поки воно підніметься, встигнемо приготувати начинку. Для цього сир добре протерти крізь сито, швидко змішати з цукром і знову викласти в сито, щоб стекла сироватка. Тісто розкачати в пласт і кондитерським кільцем вирізати кружечки. У центр кожної заготовки покласти столову ложку начинки, паляничку скласти навпіл і злегка притиснути. Випікати сочники у заздалегідь розігрітій духовці за температури 190°C приблизно 35 хвилин.

АПЕЛЬСИНОВІ КЕКСИ

Інгредієнти: 2 яйця, 160 г цукру, 125 мл кефіру, 125 мл апельсинового соку, 260 г пшеничного борошна, цедро 1 апельсина, 1 ч. л. розпушувача, 1/4 ч. л. соди, дрібка солі, 1 пакетик ванільного цукру

Приготування. Збити цукор, яйця, додати цедру, кефір та сік апельсина. Змішати борошно, розпушувач, соду, ванільний цукор, сіль, додати сухі складники до мокрих. Збивати тісто не потрібно, лише ретельно вимішати, воно має бути рідким та стікати з ложки. Налити тісто у форми для кексів, заповнюючи їх приблизно наполовину. Випікати при 180 градусах 35–40 хвилин, готовність перевіряти дерев'яною шпажкою. Коли охолонуть, посипати цукровою пудрою.

ДО РЕЧІ

● Аби надати кексам більш яскравого кольору, до тіста можна додати трішки куркуми.

● Натираючи цедру апельсина, не використовуйте білий пласт, бо він гірчитиме в тісті. Тріть лише помаранчевий.

РОГАЛИКИ ІЗ СИРНОГО ТІСТА

Інгредієнти: 1,5 скл борошна, 100 г вершкового масла, 130 г сиру, 10 г свіжих дріжджів, 2 ч. л. цукру (можна і більше, якщо любите солодке), щіпка солі

Приготування. Продукти не повинні бути холодними. Дріжджі розтерти з 1 ст. л. теплої води і цукром. Сир змішати з розм'якшеним маслом, додати дріжджі. Всыпать сіль, борошно, замісити тісто, накрити миску серветкою, змоченою в гарячій воді, і поставити в тепле місце хвилин на 30–40. Тим часом розігріти духовку до 200 градусів. Для начинки можна взяти густе варення або повидло (щоб варення при нагріванні не стало рідким і не витекло, додайте 1–2 ч. л. крохмалю і добре перемішайте), горіхи (подрібнити і змішати з цукром 1:1). Можна зробити рогаляки асорті — з різними начинками. Тісто, що підійшло, дістати з миски, трохи обім'яти на столі, розділити на 4 рівні частини, скачати з кожної кулю. Кожну кулю розкачати в круглий коржик завтовшки 4–5 мм, розрізати його гострим ножом на 8 сегментів. Класти начинку на широку частину трикутника і згортати в напрямку до гострого кінця, формуючи рогалик. Готові рога-

ляки розкласти на деко, змащене маслом. Випікати в духовці за температури 180–200 градусів 20–25 хвилин, готові рогаляки можна посипати цукровою пудрою.

ШОКОЛАДНО-АПЕЛЬСИНОВЕ

Інгредієнти: 1 апельсин, 1 яєчний білок, 150 г борошна, 120 г вершкового масла, 100 г цукру, 30 г какао, сіль.

Приготування. На дрібній тертці натерти цедру апельсина. За допомогою міксера збити масло з цукром та яєчним білком. В отриману масу поступово всипати борошно, апельсинову цедру і какао, перемішати до однорідної консистенції. Тісто скрутити в

Фото із сайту pixabay.com.

довгу ковбаску і поставити в холодильник на годину, після чого нарізати на тонкі кружальця, викласти на змащене деко. Випікати 10 хвилин за температури 180–190 градусів.

ГОРІХОВЕ

Інгредієнти: 100 г волоських горіхів, 1,5 скл. борошна, 1 яйце, 0,5 скл. цукру, 60 г вершкового масла.

Приготування. На сухій розігрітій сковороді підсушити половинки горіхів до приємного аромату, дати охолонути, очистити від шкірки, потерши їх пальцями, потім подрібнити практично на порошок. Розм'якшити масло, розтерти з цукром, не припиняючи вимішування, всипати борошно, вибити яйце і всипати горіхи, замісити тісто і скачати його в кулю. Обгорнути тісто плівкою, на годину покласти в холод. Розкачати тісто в пласт не більше 0,5 см завтовшки, вирізати печиво за допомогою формочок. Викласти його на змащене маслом деко, залишаючи відстань у 3 см з кожного боку. Випікати в розігрітій до 180 градусів духовці 15 хвилин, остудити на бляшці, бо гаряче печиво дуже крихке. Якщо додасте в тісто корицю – печиво вийде ароматнішим і ще смачнішим.

● НАПЕКЛИ? А ЯК І СКІЛЬКИ ЗБЕРІГАТИ?

Можливо, таке запитання для багатьох зовсім не актуальне, бо хіба ж ті ласощі вляжуть... Популярний жарт «У домі, де є діти, ідеально чисто може бути хіба що у вазочці для печива» давно перестав бути жартом. Та якщо все ж ви хочете притримати солодощі до якоїсь особливої події, такі поради стануть вам у пригоді

♦ *Насправді домашнє печиво не має великого терміну зберігання. Але, якщо забезпечити правильні умови, деякий час воно не псуватиметься.*

♦ *Зберігати готове печиво можна за температури +20°C (плюс-мінус 2–3 градуси). А вологість повітря не повинна перевищувати 75%.*

♦ *М'які ласощі тримають загорнутими поштучно в пергамент. При цьому їх укладають у контейнер із кришкою, що щільно прилягає.*

♦ *Галети та інші види сухого печива слід зберігати в пакетах із паперу або поліетилену. А якщо ласощі стали надмірно вологими, просто підсушіть їх у духовці.*

♦ *Термін зберігання печива безпосередньо залежить від кількості жиру в його складі. Довше зберігається той продукт, який містить менше жирів. Але в середньому термін зберігання може становити від 15 діб до трьох місяців від дня випічки.*

♦ *На тривалість зберігання виробу впливає його склад. Всілякі добавки (горіхи, джем, родзинки і т.д.) скорочують цей термін.*

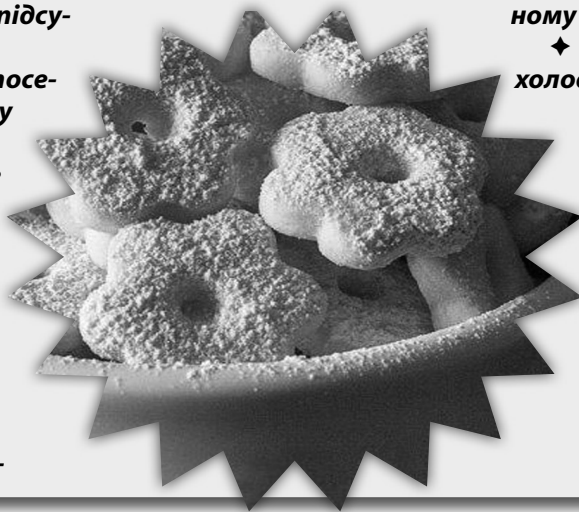
♦ *Домашня випічка залишати-*

меться свіжою протягом тижня, якщо її тримати в ємності із щільною кришкою.

♦ *Кожен вид кондитерських виробів слід зберігати в окремій тарі. Для цього підійдуть ємності з металу, кераміки, харчового пластику, які щільно закриваються. Іноді можна придбати печиво в подарункових жерстяних ємностях, викидати їх не варто – стануть у пригоді для подальшого зберігання домашньої випічки.*

♦ *Тримати печиво в холодильнику можна, але не бажано: там занадто холодно, і продукт швидко черствітиме. Термін зберігання глазурованого печива в холодному місці становить 5–7 діб.*

♦ *Тривалість зберігання печива без холодильника залежить від кількості жиру в рецептурі – від 15 днів до 2 місяців. Цукрове сухе печиво залишатиметься придатним до вживання 2 місяці, випічка, в якій кількість жиру не перевищує 10%, – близько 5 тижнів. Здобна випічка із вмістом жирів 10–20% може зберігатися не більше місяця, більш жирна – до двох тижнів. Будь-який вид печива потрібно тримати в закритому від сонячного світла місці.*

«За двадцять сім хвилин у цьому домі не буде ні тебе, ні моєї сестри, ні Світлани. Зрозумів?»

«Ми з тобою що — через чоловіка забудемо про те, що сестри, чи як?»

● **НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ** — А чого ти тільки з однією сестрою так? — швидко одягаючись, мовив чоловік Галині. — Давай уже й з молодшою поговори. Вона в тебе теж не свята. Не раз ми з нею тут зустрічались...

Анна КОРОЛЬОВА

Галина аж сіла. З кімнати вийшла сонна Світланка. Побачивши тата, що збирає речі, мала підійшла до нього і, взявши за руку, попросила посидіти поруч, аби заснула:

— Татові потрібно йти, — чужим для себе голосом мовила Галя. — Їм із тітонькою Ірою давно час іти.

Ірина стояла і намагалась не привертати до себе уваги. Йти їй було нікуди, а опинитись посеред ночі на вулиці вона явно не бажала.

— Галю, давай не будемо... — мовила сестра. — Ми з тобою що — через чоловіка забудемо про те, що сестри, чи як? Хай він іде, а ми з тобою про все поговоримо.

Галина на неї навіть не поглянула.

— У вас у всіх рівно пів години на те, аби зібрати речі. Щоб квартира була порожня, що не візьмете — завтра на смітнику буде, — Галя вийшла в іншу кімнату.

— Галя, Галя, — біжить за нею чоловік. — Ти про

Данило вражено замовк. Де й ділась його ніжна і всепрощаюча Галюня. Зараз вся аж пашіла невдоволенням. Здається, поглядом спопелить. Ще щось сказати намагався, але не дала.

Їх у батьків було п'яте-

//

Ну а вдома все за класиком: чоловік і сестра її явно не чекали. І Світлана теж не привіталась, вийшовши з кімнати. Хоч і на житло, й одяг, що був на дівчинці, — на все те заробила саме Галя.

що? Перша на годиннику. Давай зранку на свіжу голову. Ну куди ми з Ірою зараз подамось? Сама знаєш, що з грошима в обох туго.

— Удвох, — уже не стримуючись, гаркнула жінка. — За двадцять сім хвилин у цьому домі не буде ні тебе, ні моєї сестри, ні Світлани. Зрозумів?

ро — Галя найстарша. Тато і мама рідко згадували про дітей. Їм головне було за комір залити. Де й брали на те все кошти, адже у домі ніколи не було порожньо. Різні «друзі» і «подруги» змінювали одне одного вдень і вночі. Галасливі компанії стали звичним явищем. До років шести Галинка думала, що

це й нормально, і так у всіх, адже іншого ніколи не бачила. А потім до подружки в гості пішла і була дуже здивована, відчувши атмосферу нормального дому.

От тоді дівчинка і заприсяглась собі, що зробить усе, аби жити ось так — нормально. Аби засинати і прокидатись у тиші, аби ні брат, ні сестри не мали от такого життя.

Вона борсалась як могла. Сама до столиці поїхала. Перші ночі на вокзалі ночувала, а коли знайшла роботу на ринку, впросилась спати на складі. Той склад став її першим «домом» аж на два місяці. Потім вона, роззнайомившись із дівчатами-продавчинями, пішла на квартиру з ними.

Але якщо ті просто працювали і гуляли, то Галя складала копійку до копійки. Батьки грошей не надсилали — їй не було на кого надіятись.

Ну а потім їй дуже пощастило: вона таки змогла поставити невеличкий столик на ринку з різним дріб'язком. Це був старт, уже за десять років Галя мала три невеликі магазинчики і квар-

тиру в кредиті. Продавцями взяла своїх сестер. У неї вони ж і жили. Галя виконала обітницю, яку дала сама собі ще дитиною.

А потім у її житті з'явився Данило. То була любов, яка накрила дівчину з головою, затулила вуха і очі, позбавила здатності думати й оцінювати ситуацію тверезо. Подруги не раз їй говорили, що її чоловік не святий, але ж хіба вона чула. Прийняла у свій дім його з дитиною. Від першого шлюбу той мав доньку Світланку. Дівчинці було шість років, і мала вона ще й вельми непростий характер. Галину вона не сприймала принципово. Не віталась і не реагувала, якщо та їй щось казала. Просто ніби й не було Галі в домі. Данило все те бачив, але просив почекати, поки дитина звикне. Три роки минуло — не звикла.

Ну а сьогодні Галя на два дні раніше з відпустки повернулася. Готель їй у Туреччині не сподобався, та й на душі було якось неприємно увесь той час. Ніби передчуття якесь недобре. Не відпочинок, а казна-що. От і прилетіла додому без попередження. І думала з аеропорту Данила набрати, але в останній момент передумала. Щось не дало...

Ну а вдома все за класиком: чоловік і сестра її явно не чекали. І Світлана теж не привіталась, вийшовши з кімнати. Хоч і на житло, й одяг, що був на дівчинці, — на все те заробила саме Галя. Данило не міг ніяк роботи знайти підходящої, а від ринку у нього в голові паморочилось, ось і шукав себе уже три роки.

Ту квартиру Галина продавала. Вирішила раз і на все життя залишити минуле в минулому. Навіть речі звідти не забрала. Геть без зубної щітки вийшла, віддавши ключі новим власникам. Про сестер своїх теж чути нічого не хотіла. З Іриною все було ясно і без слів, а от у Каті, меншої сестри, запитала: «Як довго?». З того, як сестра почервоніла, все зрозуміла: Данило казав правду і про неї.

Звісно, всі каялись і просили забути. Кожен ледь не на коліна ставав перед Галиною і говорив, що без неї не виживуть. Вона знала: правду кажуть, але її це не обходило вже. Щось у ній змінилось. Щось світле згасло і залишило після себе чорну порожнечу. Можливо, колись вона зможе чимось її заповнити, але не зараз. Зараз вона збирає своє життя до купи, а от чи вдасться?

Фото: la caitu tutkatamka.com.ua

Фото: la caitu tutkatamka.com.ua

«Шлюб має давати захищеність».

Як викинути з голови людину, яка була найближчою на світі?

● **ПСИХОЛОГІЯ ВЗАЄМИН** А потім вирішила нею більше не бути...

Малка ЛОРЕНЦ,
авторка
популярного блога
й однойменної
книги «П'ятнадцять
запитань», тричі заміжня
(справжнє — Софія Кочетова)

Та ніяк її не викинути, не тратьте, куме, сили. Ваша лапка залишилася у капкані. Вона болітиме та кровоточитиме, потім заживе, заросте хутром. Ви звикнете обходитися без неї та навіть не будете про неї згадувати. Але лапки у вас більше не буде. Але є й гарна новина. У вас є ще цілих три лапки...

ПРИСЛУХАЙТЕСЬ ДО 9 МОЇХ ПОРАД:

1. Якщо не любиш чоловіка — спати з ним неможливо. Якщо любиш — неможливо спати ні з ким іншим.

2. Знаєте, мені здається, що ось ці думки, що робота має давати радість, з тієї ж серії, що «шлюб мусить приносити щастя». Це такий напівезотеричний

концепт про дружній світ і про життя, яке вам щось там винне. Світ не дружній, а життя нікому нічого не винне. Шлюб має давати захищеність. А щастя — це як пощастить. Робота має приносити гроші. Якщо вона при цьому подобається — це таке ж диво та удача, як щасливий шлюб. Але це не норма. Щастя — взагалі не норма.

3. Якщо ви не почуваетесь в безпеці поруч із цим чоловіком — не витрачайте на нього енергію, не думайте про нього взагалі та живіть так, наче у вас немає чоловіка. Тому що у вас його нема.

4. Коли людині погано, марно переконувати її, що їй насправді добре і вона просто не виспалася.

5. Коли ви живете з чоловіком, тому що більше ніде жити, ви йдете від однієї мами до іншої такої ж мами. Тобто, ви зі своєю мамою так ніколи й не розлучалися.

6. Ми віддаємо тоді, коли нами захоплюються.

Коли зал в екстазі — артист також в екстазі, це двобічний процес. Уявіть, що вами постійно хтось милується. Уявний друг, скажімо. Якщо ви дійшли до найвищого рівня — це буде Бог.

7. Якщо в нас чогось ніколи не було, нам нема звідки дізнатися, наскільки нам це потрібне. А якщо нам щось потрібне, то завжди здається, що нам цього потрібно дуже багато. Коли ви в спеку дориваєтеся до лимонаду, ви замовляєте найбільший графин і сумніваєтеся, чи не буде мало. А потім виявляється, що вам вистачило пів склянки.

8. Для когось головне — порядок у домі, і в цьому немає нічого смішного. Для когось — тілесна ніжність. Для когось — веселощі та почуття свята. Усі харчуються різним. Якщо у людини немає для вас їжі, ви будете завжди голодними.

9. Життя не треба брати під контроль, воно саме візьме кого схоче. З ним не треба боротися — з ним треба дружити...

Початок на с. 32

№1

фото із сайту segodnya.ua

Принц Ендрю назвав Вірджинію Джуффре «дуже хворою дівчиною».

Садовив коханок на... монарший трон

Королівська сім'я Британії вигнала принца, звинуваченого у зґвалтуванні неповнолітньої

Вавиль КІТ

Букінгемський палац повідомив про позбавлення військових звань та королівського патронажу (фінансової допомоги) 61-річного принца Ендрю, який є другим сином королеви Єлизавети II та молодшим братом спадкоємця престолу принца Чарльза. «Зі згоди та схвалення королеви герцог Йоркський складає з себе військові титули та королівські патронажні обов'язки. Герцог не братиме на себе жодних громадських обов'язків і далі виступатиме як приватна особа», — йдеться у заяві палацу. Це рішення було ухвалене через секс-скандал, у який потрапив королів-

ління королеви Єлизавети II, яке відзначатимуть у лютому 2022 року, принца було вирішено фактично вигнати із сім'ї. За інформацією західної преси, жорсткий меседж: «Сину, тебе розжалувано», — принц почув особисто від Єлизавети II.

Історія із зґвалтуванням Вірджинії Джуффре, звісно, заплутана. Не виключено, що вона хоче заробити на скандальних подробицях інтимного зв'язку з принцом. Але її наміри аж ніяк не виправдовують дій герцога.

Джуффре стверджує, що у 17-літньому віці вона була жертвою сексуальної експлуатації з боку Джеффри Епштейна, друга Ендрю, який поставив дівчаток заможним

вали. У 2018-му році він вчинив самогубство в тюрмі, хоч багато хто вірить, що Епштейн не накладав на себе руки, а його «прибрали», адже знав забагато таємниць сильних світу цього.

Сама ж Вірджинія не скупиться на спогади. За її словами, після того, як її 17-річною «завербували» до Епштейна, його впливові друзі «передавали її один одному, як тарілку з фруктами», перевозячи світом на приватних літаках. Одним із клієнтів нібито був і Ендрю. «Він пестив кожную частину мого голого тіла та засипав мене компліментами щодо моєї розквітлої фігури», — ще раніше оприлюднила вона подробиці зі свого щоденника про перший інтимний контакт із принцом. Усього, стверджує жінка, у неї було три епізоди сексуальних стосунків з Ендрю.

...Тим часом після гучного скандалу аналітики заговорили про кризу монархії у Британії. Проте ця сексісторія далеко не перша така у монаршій сім'ї, протягом століть були і набагато гучніші. Виплутаються і цього разу. Тим паче, що на сторожі монаршої сім'ї стоїть неабиякий авторитет «вічної» королеви Єлизавети II.

ДО РЕЧІ

62% британців підтримали рішення королеви позбавити Ендрю військового звання та низки поновачень у той час як тих, хто не підтримав, — лише 11%.

Жорсткий меседж: «Сину, тебе розжалувано», — принц почув особисто від Єлизавети II.

ський син. Нагадаємо, американка Вірджинія Джуффре звинуватила принца Ендрю у сексуальному насильстві та подала на нього до окружного суду США. Вона стверджує, що син королеви тричі зґвалтував її, коли вона ще була неповнолітньою — на початку 2001 року.

Суд ще триває, але щоб уникнути ганьби, та ще й напередодні 70-річчя прав-

клієнтам. Саме Епштейн нібито і познайомив Ендрю з неповнолітньою повією. Водночас принц Ендрю заперечує навіть те, що був знайомий із Джуффре, а їхнє спільне фото називає підделкою.

До речі, звідника Епштейна звинуватили у створенні кримінальної мережі, що розбещувала і знущала над неповнолітніми, і заарешту-

Вона пригадувала телефони колишніх впливових залицяльників, аби допомогли влаштуватися на роботу. Але її «забули». Зате у квартирі застала Владислава.

— О, муза повернулася! — вигукнув і потягнувся до чвертки.

Невдовзі Владиславові батьки Тольку вигнали вдруге. Перебралася до іншого невизнаного генія пензля, який нерідко «зависав» у їхній компанії.

Потім було тяжке алкогольне отруєння, лікарня і повернення додому.

— Візьмися за розум, — просила мати. — Уже тридцятка минула. В інших сім'ї, діти...

— Навіщо ж ти мені дала холодну вроду?

— Що?

— Нічого! Моя краса нічого не варта. Холодна вона. Так сказав один... Неважливо хто.

Повернення блудної Тольки стало щастям для Олексія. Він приходив, вислуховував її. І боявся втратити...

А якось у двері постукали Олексієві батьки. Просили Тольку залишити сина в спокої, не капарати життя. Ось молодші діти вже одружилися, а він холостякує.

— Хіба я його тримаю? — відповіла.

— Ти ж знову кудись повієшся. А він буде чекати. Дурень! Ти ж ніколи... Яка з тебе дружина? Де та твоя краса вже? Розчесалася хоч, а то розчіпчена, як відьма.

Толька пригладила рукою довге розкуйовджене волосся, відчинила двері й очима вказала на поріг. Олексієві батьки пішли. А на кухні тихо плакала мати.

Толька розповіла Олексієві про візит його батьків і наказала вимітатися. Він пішов. Хоча знав, що повернеться.

Через кілька днів, коли мати ще спала, Толька вислизнула з теплої квартири в обійми холодного світу...

...Згодом матері не стало.

— Доконала Толька бідолаху, — перешіптувалися сусіди. — Хто знав, що така гарна дівчина так спаскується. Правду кажуть, не родися вродливою. Ще й Олексія причарувала. Так і зостався старим парубком. Сороквін розміняв.

Після похорону Толька віддала матеріні ключі від квартири Олексієві. На всяк випадок. І вранці знову кудись повіялася...

Довго не давалася чути. Олексій приходив вечорами до порожньої квартири. Сідав біля вікна і чекав... Інколи подумки розмовляв з фотокарткою красуні із зухвалим поглядом. Прислухався до кроків на сходах. Вірив: Толька повернеться. І, може, цього разу назавжди...

Вона зупинятиме на мольберті час, який минає...

Магія старої вулиці

● **ПЕЙЗАЖІ ДУШІ** Іванка прокинулася рано. В селі тихо — не те, що у великому місті... Але спати вже не хотілося. Її збудив сон. Вона йшла вулицею, де колись жила її бабуся. У сні було так сонячно, щасливо й тепло. А за вікном сніг вбирав у білі холодні шати молоду зиму. Тут, у селі, жила її подруга Леся. Бавилися разом, коли мама привозила Іванку до бабусі. Тоді було весело, безтурботно. А тепер...

Ольга ЧОРНА

Іванка й подумати не могла, що так станеться. Дмитро, її чоловік, з яким прожила багато років, пішов до іншої. Молодшої. Сказав, що безтямно закохався. А йому вже сорок п'ять. Як і їй, вони одностатеві.

З Дмитром було по-різному. Не раз ревнував, скандалив. Через те Іванка не стала художницею. А могла. В неї хист. Інститут закінчила. Зараз працює викладачкою. Навчає художньому ремеслу студентів.

Колись брала участь у ви-

ставках молодих художників. Винаймала дешеву невеличку кімнатку, яку величала творчою майстернею. Там збиралися її друзі. У неї було стільки планів...

Після весілля Дмитро деякий час терпів її «патлату» тусівку та «художні манси». Так називав творчість своєї дружини.

Іванка працювала художником-оформлювачем на одному з підприємств. Переважна більшість працівників — чоловіки. Дмитро влаштовував скандали через ревності. Сердився, що дружина мріє про славу художниці. Згодом вдалося влаштува-

тися на викладацьку роботу. Картини писала зазвичай, аби подарувати комусь із родичів чи друзів.

Іванка змирися з прикритим чоловіковим характером. Але й подумати не могла, що Дмитро таке втне.

— Я йду від тебе, — сказав просто й буденно.

— Куди? — запитала розгублено.

— Я не кохаю тебе. І ось зустрів її... чудову жінку.

— А син?

— Уже дорослий. За руку водити не треба. За житло не хвилюйся. Буду мешкати в квартирі, яку здаємо у найм. А тобі з сином залишається

ось ця.

Дмитро пішов. Син відмовився спілкуватися з батьком. Іванці ж було дуже кепсько, впала в депресію.

— Мамо, тобі треба почати писати картини, — радив син. — І кудись поїхати.

— Не все так просто, Сергію...

...І ось вирішила поїхати до Лесі. Подруга дитинства недавно овдовіла. Діти в місті. Жила сама. Працювала в сусідньому селі в аптеці. Тримала сяку-таку господарку. Коли Іванка зателефонувала й напросилася в гості, Леся зраділа:

— Ну нарешті!

...Одягнулася, вийшла надвір. Ноги самі понесли на сусідню вулицю. Її вважали найстарішою в селі. І людей старих тут жило колись багато. А тепер більшість оселі порожні. Деякі вже розсунулися. А деякі доживали віку...

Іванка пам'ятала багатьох стареньких бабусь та дідусів. Ось тут жила баба Текля. Біля її хати завжди росли мальви. Текля була дуже побожною. Бабуся розповідала, що в молодості ця жінка була красунею і жартівницею. Але Іванка не пригадує, аби баба Текля усміхалася. Вона втратила на війні чоловіка. Потім поховала сина. Рідний Теклін брат згинув у Сибіру. Завжди носила чорну хустину. А її очі затьмарював сум... Сонце гладило холодним ранковим променем розбиті шибки Теклиної хати. Немов хотіло загоїти ці рани.

— Я намалюю бабу Теклю, що дивиться крізь шибку, в якій відбивається сонце. І усмішку. Вона усміхатиметься сонцю. І мальвам, що ростуть понад штахетами...

Іванка незчулася, що розмовляє сама з собою. На невидимій палітрі грудневого ранку наносила перші штрихи майбутнього циклу своїх картин.

...А тут мешкали баба Якилина з дідом Харитоном. На вікнах Якилининої оселі були занавіски з вишитими птахами. Хата зовсім похилилася. Рами повилітали, від давності, а мо'хтось допоміг.

— Я намалюю птахи, що вилітають із вікон старенької Якилининої домівки...

...А тут жила баба Ганка. Її син був якимось начальником у районі. Кликав матір до себе. Не погодилася: невістки не любила. Ганка трима-

Як працює серце, коли ви закохані

● **ВАЖЛИВІ СЛОВА** Навіть думка про кохану або рідну людину зменшує рівень холестерину в крові

Михайло БУЛА,
кардіолог Клініки для дорослих
Центру дитячої кардіології
та кардіохірургії, колонка для
журналу «Новоє Время»

Щире кохання, яке не викликає залежності і не є нав'язливим станом, підвищує опірність організму до хвороб. Можна сказати, що кохання — цемент імунітету. І навпаки: чим менше людина відчуває любові, тим більше вона схильна до хвороб, психосоматичних розладів, депресивних станів.

Вплив закоханості на серцево-судинну систему вчені досліджували протягом тривалого часу. Вже доведено, що романтичні переживання посилюють кровопостачання органів і тканин, прискорюють процеси регенерації та підвищують імунітет. Тобто, коли ви закохані, то справді молодієте душею і тілом. Закоханість блокує ділянки мозку, залучені в негативні емоції та критичні оцінки.

На початку стосунків у закоханих в крові більше фактору росту нервів — це білок, що формує зв'язки між нейронами, підтримує їх життєздатність, стимулює їх розвиток і активність.

А от нещасливе кохання справді завдає болю, і це не метафора. У нас справді болить серце, а шлунок перетворюється на «мішок із цвяхами». Такий ефект має змінений переживаннями тонус блукаючого нерва. Існує навіть термін — «синдром розбитого серця». Вважається, що надвисокий рівень гормонів стресу, який супроводжує розрив стосунків або смерть партнера, викликає порушення роботи серця — фібриляцію передсердь і ослаблення серцевого м'яза. За дослідженнями данських кардіологів, люди в такому стані мають у п'ять разів більшу ймовірність інфаркту. А смерть коханих підвищує ризик фібриляції передсердь більш ніж на 40%.

Щасливе ж відчуття закоханості, любові, симпатії безпосередньо впливає на стабільну роботу серця. Відомий факт: коли ви обіймаєте кохану людину, рідних чи друзів, ваш організм виділяє окситоцин, дофамін та фенілетиламін — їх ще називають «гормонами щастя». І не дарма! Вони запускають різноманітні реакції нервової, імунної, кровоносної та дихальної систем, зменшують рівень стресу, тривоги, створюють відчуття безпеки, довіри та задоволення.

Фото із сайту jaznau.com.

Ось тому воно і стало символом кохання...

Багато хто досі вважає, що збільшення рівня «гормонів щастя» в організмі підвищує артеріальний тиск. Насправді ж ці показники знижуються та нормалізуються. Безліч експериментів у різних країнах світу, а також дослідження наших лікарів підтверджують, що, наприклад, обійми позитивно впливають на кров'яний тиск близьких та закоханих.

Навіть думка про кохану людину або рідних зменшує рівень холестерину в крові. Це підтверджує експеримент, результати якого опублікував науковий журнал Human Communication Research. Студенти протягом 20 хвилин писали листи про свої почуття коханим, рідним або друзям. Результати показали, що рівень холестерину в крові учасників експерименту знизився на 7%!

Тому коли ви пишете романтичні повідомлення чи описуєте свої теплі почуття, це не лише може подарувати радість адресату, але й має колосальний позитивний ефект на вашу серцево-судинну систему.

Звісно, любов не лікує від хвороб, але вона здатна втамувати біль. Щасливо закохані живуть якийсь час під впливом ендорфінів, які відповідають за знеболювання та задоволення.

Тож не бійтеся закохуватися, відкривайте своє серце почуттям. Адже один із секретів міцного здоров'я звучить так: менше стресу, більше доброти, любові та поваги до оточуючих і навколишнього світу.

Джерело: nv.ua.

ла корову. Стару й неповоротку. Зате молоко було смачне. Бабця пригощала ним Іванку. В Ганки було багато глечиків. Мила їх кропивою і сушила на штахетах. Коли худобини не стало, глечики все одно, наче коралі, прикрашали штахети...

...Ось хата діда Охріма. У нього був пес Бобко, кілька курок і розбишакуватий півень...

...А то — Мельників. Їх так називали, бо дід Ілько у млині працював. І син мельникував. Баба Мотря Мельничиха була сива-сива. Мала добру усмішку й лагідні очі. Любила квітчасті запаски. Вона скидалася на бабусь-чарівниць із казок...

... Тут жив дяк. Тут — баба Дарка з дідом Гнатком...

А ось і остання хата. Точніше, хатнисько. Тут жила Іванчина бабуса Маринка. Прийшла сюди в невістки з іншого села. Вона прожила довге життя зі своїм судженим Дмитром. Народила двох дітей. Діти виросли, подалися в місто. А бабуса з дідусем завжди їх чекали. А потім ждали в гості онуків.

Через дорогу від бабусиною обій-

“
Її роботи мали успіх.
Бо мають душу.

стя стоїть стара дерев'яна церква. А далі — поле. Відчула, що змерзла. Пора повертатися.

Ще раз спинилася біля колишньої бабусиною оселі. На місці хати виросли дерева. Певно, вітер приніс насіння. А може, птахи...

— Іванко, ти куди ходила спозаранку? — запитала Леся.

— Малювати.

— Жартуєш...

Іванка усміхнулася.

...Поїздка до Лесі та спогади дитинства повернули Іванку до творчості. І депресія зникла. Вона зупинятиме на мольберті час, який минає...

...Спершу влаштувала виставку в навчальному закладі, де працювала. А згодом — у картинній галереї. Її роботи мали успіх. Бо мають душу.

Цикл своїх робіт назвала «Магія старої вулиці». На картинах вулиця ожила. Злітали з вікон птахи. Гріли боки на штахетах глечики. Вились дими з коминів аж до зір. Усміхалася баба Текля... З картини на картину перетікало життя, якого вже не було. Очі стареньких дивилися на нинішній світ то сумно, то сполохано, то здивовано...

А на цій картині — хатнисько і дерева, що проросли в ньому. Двоє стареньких зупинилися й дивляться на своє колишнє обійстя. Це — Маринка з Дмитром. Над храмом кружляє пара голубів. Від храму дорога веде в поле. І там злітає в Небеса й простягається у Вічність, що квітне призахідним сонцем...

Яке ваше дерево-покровитель за знаком зодіаку

● ХОЧЕТЕ – ВІРТЕ, ХОЧЕТЕ – ПЕРЕВІРТЕ

Споконвіку люди вірили, що рослини володіють особливими магічними властивостями і можуть неймовірним чином впливати на них. Деякі лікують і очищають біополе тої чи іншої людини, а інші, навпаки, є енергетичними вампірами

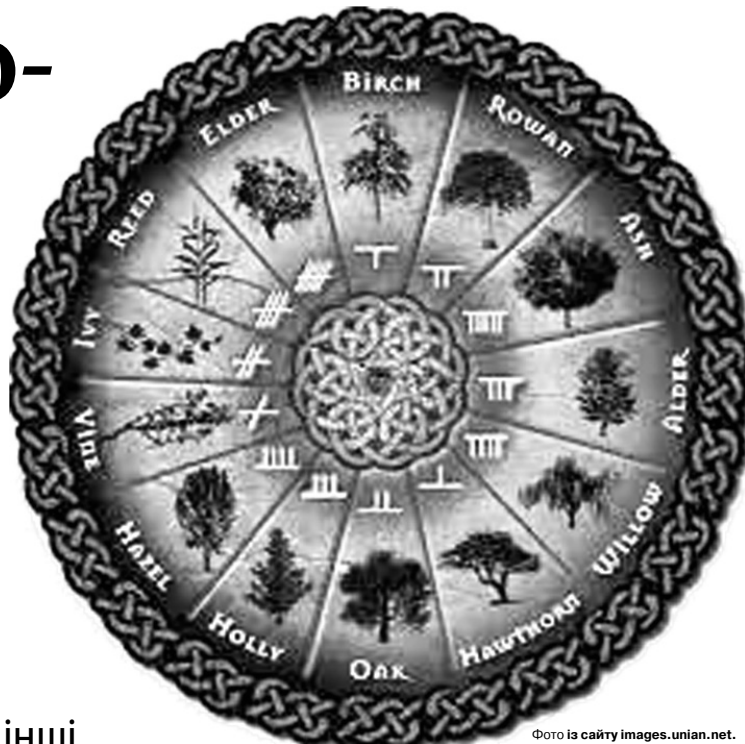
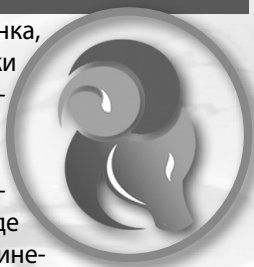

Фото із сайту images.unian.net.

Астрологи зазначають, що у кожного є своє дерево-покровитель. Методика спілкування з ним достатньо проста. Необхідно привітати своє дерево, попросити подумки допомоги, сказати, що хочете поповнити свій енергетичний запас. При цьому жінка притуляється до дерева спиною, а чоловік — ніби обіймає його. Поклавши руки на стовбур, слід розслабитися. Через 20–30 секунд необхідно зосередити увагу на долонях, уявити, як енергія з дерева через них переходить у ваше тіло. Для досягнення позитивного ефекту вирішальним є правильне внутрішнє налаштування. Головне, треба бути щирим. Після спілкування з деревом обов'язково подякуйте йому за надану допомогу, цим ви відсікаєте потік енергії. Отож до якого слід звернутися, щоб відновити свої сили?

ОВЕН

Сосна, дуб, ялинка, вільха і липа. Зірки рекомендують людям, що належать до цього сузір'я, вибирати самотньо стоячі дерева, у яких буде пишна і добре розвинена крона. Спілкуватися з ними краще на початку літа. У ялини є особливість: вона не любить слабких безхарактерних людей. Вони не можуть прийняти запас енергії і відчують пригніченість.

ТЕЛЕЦЬ

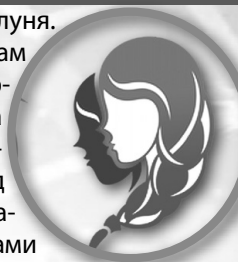
Насамперед — це тополя. А також каштан — для чоловіків і волоський горіх та акація — для жінок. Однак варто бути дуже обережним при спілкуванні з тополею, оскільки вона здатна не лише чистити біополе, а й забирати енергію. Важливе місце в житті

Тельця займає дуб, який є могутнім джерелом животворної сили, і горобина — символ щастя і миру в сім'ї. Квітне вона в травні. Саме у цей період і випромінює могутній потік енергії.

БЛИЗНЮКИ

Клен, акація та яблуня. Так само Близнюкам у якості свого енергетичного помічника можна вибрати грушу, особливо в період її цвітіння. Спілкуватися зі своїми деревами слід влітку.

РАК

Верба, в'яз і вільха. Найкращим часом, щоб очистити свою енергетику, для представників цього знака є травень або серпень. Корисне спілкування Рака й з липою.

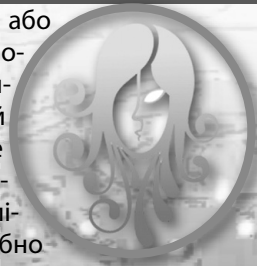
ЛЕВ

Кипарис та в'яз. Потужним джерелом позитивної енергії для чоловіків буде дуб. Спілкуватися зі своїм деревом-покровителем рекомендується у квітні чи вересні.

ДІВА

Ліщина, слива або вільха. Багато астрологів також виділяють яблуню в той час, коли на ній уже є плоди. Спілкуватися з деревом-талісманом Дівам потрібно в жовтні, липні й серпні.

ТЕРЕЗИ

Береза або липа. Особливу увагу слід звернути на березу, оскільки це дерево не тільки стабілізує емоційний стан

представників цього знака, а й позбавить їх від фізичних недуг. Позитивно впливають на Терезів і дуб, ліщина та горобина.

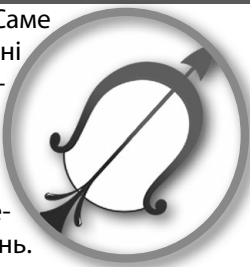
СКОРПІОН

Шипшина, глід, сосна, каштан та горобина. Спілкуватися зі своїм деревом Скорпіонам слід ранньою весною, коли тільки набухають бруньки. Щодо сосни, то заряджатися енергією треба від самотньо стоячого дерева, а не в лісі.

СТРІЛЕЦЬ

Грб або кедр. Саме ці два дерева здатні впливати на фізичний і духовний стан представників цього знака. Час спілкування з деревом — березень, серпень і жовтень. Береза також готова допомогти Стрільцеві, але пам'ятайте, що вона образлива і може замкнутися та не відповісти на ваш заклик. Інші джерела енергії — сосна, дуб, каштан.

КОЗЕРІГ

Бук, береза і ялина. Можна назвати й обліпиху. Людям, що належать до цього сузір'я, спілкуватися зі своїм деревом необхідно відразу, як тільки сходить перший сніг, або пізнім літом.

ВОДОЛІЙ

Тополя. Можна також назвати липу і каштан, оскільки вони теж здатні впливати на представників цього знака. Час для будь-яких енергетичних контактів зі своїм деревом для Водолія — пізня весна.

РИБИ

Береза, модрина, тис, жимолость і калина. Корисними є і плоди дерев-покровителів. Обережним варто бути з осикою, яка може не лише давати сили, а й забирати їх. Найсприятливіший час для відновлення енергетичного балансу — середина літа.

Джерело: unian.ua.

«Усе не готова до однозначних відповідей...»

«Якась вона надто схожа на репетицію жінки...»

Ольга ОЛЬХОВА,
членкиня Національної спілки
письменників України,
літоб'єднання «Радосинь»,
доцентка Київського
національного університету
імені Тараса Шевченка

Якась вона надто схожа
на репетицію жінки.
Худа — майже гостра, без цих-от
округлих притульностей.
Готова розплакатись,

Якщо ти поруч — злизує
кожен твій порух.
Якщо ти чужієш,
не питає ніколи, де ти.

коли ставить тебе до стінки
і розстрілює поцілунками
із дошкульностей.

Усе не готова до однозначних
відповідей —
слова її, часом жагучі,
бувають і сині.
Сплітає тобі щоразу нові історії.
І руки свої на шиї. І морози на спині.

За допінг їй — кава і зовсім просте

повідомлення,
де звеш її на ім'я із пестливим
гудзиком.
Оце лиш на нього, але ж як туго,
захромлена
уся її втома. Уся її втишена музика.

Вірить у бога, що складає пасьянс
зодіаками,
любить ходити боса і кашемірові
сукні,
ночувати не вдома, відступати
тривкими атаками,
ненавидить тих, хто лиш
тимчасово попутній.

Сколупує нігтиком фальш
з наглянцьованих подруг,
у долонях, як мушлях, тримає
маленькі секрети.
Якщо ти поруч — злизує кожен
твій порух.
Якщо ти чужієш, не питає ніколи,
де ти.

І все ж вона схожа на репетицію
жінки.
Пророцує власну вичерпність
зі сценічних основ.
І хай у ній стільки надщерблень,
западин і тріщин,
крізь кожную із них проступає
жіноча її любов.

МАЙСТЕР-КЛАС

Ну, з тигром усе ясно –
Його фотографують для реклами,
Бо ж Рік Тигра не за горами.
А нас тоді для чого забрали від мами?

Чим не наш тато?
Тут і на ДНК не треба тестувати!

Ну так схотілось побачити
Як буде пташка вилітати,
Що довелося тигрові на голову
залізати...

Часто чуєм: сидять у мами на шиї.
А тут ще гірше: прийомній мамі
на голову сіли!

Ми з тигром одного роду – ми котячі.
Не вірите? – Тоді залізьте ви йому
на голову.

Ну, що, слабо, одначе?

Ми горді тим, що тигри – нам рідня.
А що не вийшли зростом в них –
це все дурня.

Рік Водяного Тигра – не за горами.
Отож, чого не зробиш заради
реклами?

**«Віддам: двох разом... в добрі
руки...» –
ні, я не переживу розлуки:
Геть витріть post цей
в інстаграм –
Я їх нікому не віддам!
Догляну сам...!**

За таку оплату реклами для білборду
Ми осідлали б і страшнішу морду!

Хоча ми всі належимо до роду котячих,
Та сидіти у нього на голові
все одно лячно.

Посадили на голову тигра –
фоткатись для реклами,
Відірвали від теплих грудей
рідної мами...
Та, щоб усі від нас швиденько
відчепились,
Ми відразу тигрові на голову...
так-так: помстились.

(Павло ОЛЕХ,
м. Любомль Ковельського району
Волині).

Хоч і малі ще кошенята,
Але впізнали свого тата.

фото із сайту youtube.com.

**Увага:
конкурс!**

Тур №1 (2022):

А сьогодні ми пропонуємо помізувати над підписами до цієї зимової
світлини. Кожен учасник може запропонувати до 29 січня будь-яку кількість
варіантів і надіслати їх нам на адресу: 43025, просп. Волі, 13, м. Луцьк, «Так
ніхто не кохав», або на електронну – takvolyn@gmail.com.
**Увага! Не забудьте вказати свої дані, щоб отримати 250 гривень призових,
якщо станете абсолютним переможцем конкурсу.**

В нас астрологія ще та:
Гряде Рік Тигра ще й Кота!

Глянь на них і не повір
В те, що Тигр — то хижий звір.

Ось вам ефект м'якої сили —
Ми тигра ніжністю скосили.

Ми усі — котячих рід,
Тож по роду — тигр наш дід.

— А чого наш дід сумний є?..
— Бо мишей ловить не вміє!

Доки хтось лихий не впавав —
Віддалися ми в «добрі» лапи.

«Віддам: двох разом... в добрі руки...» –
ні, я не переживу розлуки:
Геть витріть post цей в інстаграм –
Я їх нікому не віддам!
Догляну сам...

(Миколай ШОСТАК, м. Луцьк).

ПІДСУМКИ «СТОП-КАДРУ» №12 (2021):

III місце (50 гривень призових):

Де тато-тигр, спитає люд...
Пішов котові вибивати блуд!
(Іван БОРЖАВСЬКИЙ,
с. Довге Хустського району
Закарпатської області).

II місце (75 гривень призових):

Тигри-тигрятка,
Як будемо жити?
У бюджеті грошей катма —
Чим же вас кормити?

І братики ваші менші
Теж будуть голодні:
Поїхали на канікули
Служеньки народні.

Нагодовані, щасливі,
Що там і казати.
Залишили в Україні
Весь люд виживати.
(Валентина КЛЮЧНИКОВА, м. Луцьк)

Фото із сайту pixabay.com.

I місце (125 гривень призових):

Круто! Супер! Клас! Ого! Це я про Віктора
Гюго! Читали: «Бог створив кішку, щоб
у людини був тигр, якого можна погладити»?

(Марина СЕМЕНЮК,
м. Бар Вінницької області).

«Мадам, у вас такі парфуми... Вони для атаки чи для самозахисту?»

● **І СМІХ, І ГРІХ** Карколомні компліменти жінкам, які не варто говорити

— **Д**івчино, вас струмом тарахнуло чи просто танцювати не вмієте?

— Я зовсім не збираюся вас лапати... Маю на увазі тут, у барі.

— **У вас до цього молоді люди біля ніг не плазували?**

— Дівчино, давайте поспечаємося з вами на 100 доларів, що я вас зараз запрошу переночувати, а ви відмовитеся?

— **Вибачте, вашій мамі потрібний зять?**

— Дівчино, ви дуже гарні, а гарних дівчат треба розмножувати.

— **Класні парфуми... А вам обов'язково треба в них маринуватися?**

— Зі всіх жіночих принадностей у вас, я дивлюся, є тільки очі.

— **Мені дуже подобається у вас от це й от це. А яка у вас чарівна ця... як її... не знаю, як називається.**

— У вас такі пухнасті вії. Коли ви моргаєте, на мене дує!

— **А це у вас справжні груди? Чи синтепон? Хотів би я, щоб на мій захист ви стали з такими грудьми!**

— Якби не ці чарівні зморшки біля очей, я б не дав вам більше тридцяти!

— **Сподіваюся, ви не танцюєте?**

— Як у вас пупок чарівно зав'язаний!

— **Їжте-їжте, а то худенька така, напевно, на вас, таку тоненьку, ніхто й уваги не звертає.**

— О, у вас таке чудесне волосься... Прямо як перука.

— **А ноги — як у газелі! Що? Струнки? Ні, такі ж волосаті.**

— А очі — як зірки... одне вище, інше нижче.

— **Дівчино, а вам хто-небудь говорив, що ви дуже**

гарні? Ні? От блін, які всі чесні!

— Які карколомні ніжки! Де ви вчилися карате?

— **Які у вас довгі ноги... Особливо ліва.**

— Дивлюся я на тебе й думаю... Представляєш?

— **Дівчино, ви вчитеся чи вже можете?**

— Такого пупка світова анатомія ще не знала! А ваші малюнки на пальцях із задоволенням роздобула б будь-яка криміналістична лабораторія.

— **Вашу красу можна зрівняти тільки з розумом вашої подруги!**

— Як вам іде ця паранджа!

— Не сумуй, а то груди не будуть рости.

— **Вам, дівчино, з такими ніжками треба на руках ходити!**

— Вибачте, ви вірите в любов з першого погляду або мені зайти пізніше?

— **От дивлюся я на вас і думаю: ще випити, або ви мені вже подобається...**

— Вам дуже личить ця зачіска! Зовсім не представляю вас лисом.

— **Дівчино, у вас такі великі очі, що можна в них по-**

тонути... А на носі — повіситися...

— Пані, а ви володієте мовою по-французькому?

— **Мадам, у вас такі парфуми... Вони для атаки чи для самозахисту?**

— Ваші груди так красиво піднімаються! Це нагадує мені епізод мого дитинства, коли ми з татом накачували гумовий човен.

— **Ну й ніжки у вас. Одна краща іншої.**

— О, ви просто ангел. Сподіваюся, без крилець...

— **Дівчино, від вас так приємно пахне! Що ви сьогодні пили?**

Джерело:
«Дотик словом».

І так буває!

ІСТОРІЇ ДЛЯ ДУШІ

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

Місячник
«Так ніхто не кохав історії для душі»
www.volyn.com.ua

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск: ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович
Зареєстрована 22 липня 2020 року.
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»

Адреса редакції і видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13

E-mail: takvolyn@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Телефонуйте: у приймальню – (0332) 72-38-94,
з питань реклами – (0332) 77-07-70,
приватних оголошень – (0332) 72-39-32,
розповсюдження – (0332) 72-38-94.

ТЗОВ «Газета «Волинь» п/р UA833052990000026007000803281
АТ КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний. Обсяг – 32 сторінки формату А-4
Передплатні індекси: 86771, 60305, 60392, 86772 – для Волині,
60779 – для інших областей

Регістраційні номери:
серія ЛВ №571-304Р, серія КВ №23543-13383Р
Віддруковано: Поліграфічне видавництво «А-Прінт» ТОВ «Дім»,
м. Тернопіль. Тел.: (0352) 52-27-37, (067) 352-18-51, сайт www.a-print.com.ua.
Тираж згідно із замовленням.
Замовлення № 91

Ну чим не Снігова Королева?

Холодна врода

● **НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ** її ім'я звучало трохи дивно для маленького провінційного містечка: Анатолія. Місцеві дітлахи не заморочувалися і кликали дівчину Толькою. Тільки мала неймовірну вроду. І, мабуть, розуміла це ще з колиски. Бо була шаленою вередункою. Такою й залишилася

Ольга ЧОРНА

Однокласники нікого, крім Тольки, не бачили. Окрім вроди, вони ще захоплювалися її оповідками про батька. Щоправда, Толька свого батька не знала. Мама розповідала, що він був військовим льотчиком. І одного разу не повернувся з бойово-

го завдання. Все решта – таємниця.

Місцеве жіноцтво називало Тольчині оповідки вигадками її матері. Хоча... Вона приїхала в містечко, коли відкрили новий завод. Працювала інженером-технологом. Малій ішов п'ятий рік. Про минуле «технологіні», так поза

очі нарекли молоду жінку, ніхто нічого не відав. Тольчина матір також була красунею, за що потрапила в немілість містечкових «афродіт».

Однокласники завмирили, коли Толька вчергове розповідала про батька. І майже кожен із хлопців бачив себе у майбутньому льотчиком. На-

віть безпросвітній трійочник Максим подумки бачив зорі за штурвалом літака.

Коли однокласники стали старшими, зрозуміли: прихильності від Тольки дочекатися годі. Почали залицятися до інших дівчат, потай бігати на побачення. А Толька гонорово несла вуличками і шкільними коридорами свою вроду. Мовляв, не цікавлять мене містечкові хлопчиська.

І лише в останній рік навчання звернула увагу на Олексія. Ніхто не міг втямити, що перебірлива красуня знайшла у тихому, непримітному хлопцеві.

Чи кохала його Толька? Хтозна. Пізніше у містечку пліткуватимуть, що вона занапастила Олексієві життя.

Закінчення на с. 24 – 25

З нами – дуже цікаво!

Тижневик

Волинська Газета

передплатні індекси:
30000, 60306, 60305, 86772
(для читачів Волинської області),
97847
(для читачів Рівненської області),
61136 (для читачів інших областей).

Чи можна їсти заранку?
15 років передає мені «привіт» з торини

Маленький німчик
Рей зламав іла
свою спину
і вилетів і розлетівся
і чорні він спитав

Тижневик

Цікава

ГАЗЕТА

передплатні індекси:
60304, 60306, 86772
(для читачів Волинської області),
60312 (для читачів Рівненської області),
60307 (для читачів інших областей).

Павло Ушвець розмалював
червону зірку в Москві
у сучасно-жовтий колір

Місячник

Читанка

ГАЗЕТА

передплатні індекси:
97847, 86772
(для читачів Волинської області),
60313
(для читачів Рівненської області),
60780
(для читачів інших областей).

Жінка-рентген бачить
внутрішні органи в кольорі

Місячник

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

ГАЗЕТА

передплатні індекси:
86771, 60305, 86772
(для читачів Волинської області), 60779
(для читачів інших областей).

ІСТОРІЇ ДЛЯ ДУШІ

«Найстрашніша жінка світу»?
Але кохана і щаслива!